

1939 SPEJDER JUL

A.M.

SPEJDER JUL

INDHOLD

KONGEN KOMMER

Af Hugo Cedergreen — Illustreret af Aage Gotved

DE TRE -

Et Juleaftens-Eventyr af Nelly — Illustreret af Aage Gotved

JUL I SOLSKIN

Tekst og Tegning af Baden-Powell

SIGFRED FRA DALARNE

Af K. Magleby Sørensen — Illustreret af Leif Wegner

VIMMERHALE

Af Jens Locher — Illustreret af H. Jensenius

JULELOTTERIET

Fra »Mugges Meriter« af Jens Locher

BAALSTUND

Af Carl Fr. Engelstad

SKOVEN TIL GAVN OG GLÆDE

Af Just Holten

I VILDMANDSLEJR

Billedsider ved Vagn Hansen

EN DAG OMBORD

Af Kjeld Helweg-Larsen

MILLIONÆRSPEJDEREN

Af E. Th. Bjørn — Illustreret af Aage Gotved

HÆVNEN ER SØD

Af Oluf Nielsen — Illustreret af Leo Fredshjerg

ULVEUNGER PAA GRØNLAND

Originaltegning af Louis Moe

SPEJDERPRODUKTION

Farvetegning

SPEJDERFORHINDRINGSLOB

Ved G. I. — Tegning af Palle Zehngraff

REDIGERET AF GUNNAR IPSEN

1 Kr.

Omslagstegeing: Naturen møder Spejderen. Af Axel Mathiesen
Nærværende Ramme af Gotfred Mortensen

1 Kr.

UDGIVET AF KFUM-SPEJDERNE I DANMARK OG DET DANSKE SPEJDERKORPS

1939

Em39

Kongen Kommer

Af Hugo Cedergreen

Tegninger af Aage Gotved

Mens jeg var Dreng, kom min Far en Dag hjem og fortalte, at der snart skulde være Kongebesøg i vor By. Det blev jeg meget optaget af, og jeg længtes i den Grad efter den Dag, da han skulde ankomme, at det endda kneb for mig at kunne sove om Natten. Og faldt jeg endelig i Søvn, saa drømte jeg om den kommende, spændende Begivenhed.

Da den store Dag endelig kom, sad jeg oppe paa Fars Skuldre, mens vi stod paa Hjørnet lige ved Raadhuset og ventede. Ivrigt spejdede jeg nedad Gaden. Nu sprængte Ryttere i pragtfulde Uniformer og med vajende Fjerbuske frem. Nu var de ganske nær, — og saa opdagede jeg en pragtfuld Karet med Firspand. I den maatte vel Kongen sidde.

— Far, hvor er Kongen? spurgte jeg.

— Han sidder jo dør i Vognen, svarede Far.

— Det er ham, der hilser.

Var *det* Kongen? Han havde jo ingen Hermelinskaabe, ingen Krone, intet Scepter og intet Rigsæble!

Men da Karet kom kørende lige forbi os, og jeg kunde se, hvorledes den gamle Konge smilte og hilste, syntes jeg, at han saa mig lige ind i Øjnene, og da stod det med eet klart for mig, at det virkelig var Kongen. Men jeg vilde nu hel-

lere have set ham i al hans kongelige Glans og Herlighed, saadan som jeg saa mange Gange havde set ham paa Billeder.

★

Gennem en af Portene ind til en stor By i Østerland drager et underligt Optog. Foran gaar Dreng og Mænd, Piger og Kvinder, og alle svinger de med Palmegrene og synger. De er meget glade, og i Begejstring tager mange af Menneskene deres Overklæder af og breder dem ud paa Vejens Støv. Over hele dette Folkeliv lyser Østens klare Sol. Det maa da være en Konge, som drager ind!

Den lille Jakob kom gaaende sammen med sin Far inde fra en Sidegade. Han havde hørt Sangen og Jublen og trak nu sin Far med sig der hen, hvor det foregik. De naaede frem til Hovedgaden netop saaledes, at de kunde se de første Palmebærere. Far maatte løfte Jakob op paa Skuldrene, for at han bedre kunde se.

— Far, hvem er det, der kommer?

— Det maa vist være en Konge!

Jakob dirrede af Forventning. Han anstrengte sine Øjne for at spejde henad Vejen og prøvede paa at strække Halsen med det lille Hoved med

det glinsende sorte Haar. Saa fik han Øje paa en Mand, som ganske alene red frem paa en Æselfole. Kunde det være Messias? Hans Far svarede dertil ganske stille:

— Vent, min Søn, saa vil du faa at se . . .!

Nu var han lige ud for dem. Jakob mærkede, hvorledes hans Far holdt paa ham med et fastere Tag — og saa skete det. Manden *saa* paa Jakob. Der gik en Sitren gennem Drengen. Det maatte være Kongen! Og inden Jakob rigtig kunde samle sig, saa hørte han Far synge:

— Hosianna, velsignet være den, der kommer i Herrens Navn! Hosianna i det Højeste!

Saa løftede Far Jakob ned fra sine Skuldre, saa paa ham og sagde:

— Min Dreng, lad os skynde os afsted! Vi maa tale med Kongen, for det *er* Messias!

★

Lige før Jul har vi Adventstiden. Advent betyder Ankomst. Hvem kommer? Kongen kommer. Og du ved godt, hvilken Konge det er, jeg mener. Højtiden drejer sig om Jesu Ankomst til Jorden i Menneskeskikkelse. Ja, men saa er det jo bare et Minde, vi fejrer, vil du maaske sige.

Og dersom det ikke var mere, saa var det dog alligevel det største af alle Minder i Menneskeheds Historie og vel værd at fejre.

Men det skulde nu gerne være mere end et Minde for dig. Ser du, Jesus lever nemlig endnu, selv om du ikke er i Stand til at se ham med dine jordiske Øjne. Og han er igen kommet til os i Adventstiden før Julehøjtiden. Han rider ind i vor By. Vil du da tage imod ham med Lovsang? Vil du staa og se efter ham? Ja, det vil du da vel? Hvis du gør det, saa vil han *se* paa dig, og saa gaar det dig paa samme Maade, som det gik den lille Jakob.

Og mere endnu. Jesus siger til dig: — Jeg vil ind i dit Hjerte! — Mon du da ikke vil tage imod ham?

Naar han saa drager ind dør, da flygter alt ondt og grimt, alle stygge Tanker. Og Jesus bringer Gaver med til dig, Julegaver. Allererst kommer Glæden, dernæst Freden og Barmhjertigheden og siden mange, mange andre kostelige Gaver. Det onde og grimme, som flygter, er Synden, og det nye, som kommer, er Frelsen.

Ved du, hvorfor han, som kommer, kaldes Jesus? Jo, thi "han skal frelse sit Folk fra deres Synder".

Kongen kommer — tag imod ham!

En Episode af Sveriges Historie

Af R. Magleby Sørensen

Tegninger af Leif Wegner

Det var Julemorgen 1520 i den skønne svenske Provins Dalarne — en vidunderlig smuk Morgen, stille og frostklar. Rundt om fra de mange smaa og store Gaarde steg den blaa Røg lige i Vejret. Dalfolket var tidligt paa Færde for at fejre den hellige Festmorgen, som det sømmede sig ret: i Kirken.

Ned over Vakuffjeldet stod en Dreng paa Ski. I sende Fart gik det, men Drengen var en sikker Løber, der forstod at undgaa de Farer, der overalt lurede paa ham i Form af løsrevne Klippestykker.

Det var *Sigfred*, Vakubondens 15-aarige Søn, der alene skulde til Kirke, da Moderen var syg, og Faderen derfor ikke vilde forlade hende.

Sigfred elskede Farten ned over de bratte, sneklædte Lier. Og han syntes, at den dybe Stilhed omkring ham stemte til Højtid . . .

Pludselig afbrødes Stilheden af Klokkeklang. Det var den store Klokke i det høje Trætaarn ved Siden af Mora Kirke, der satte ind med sine kraftige, rungende Toner. Snart efter begyndte ogsaa de tre smaa Klokker at ringe og kappedes med den store om at kalde til Kirkegang. I den frostklare Luft bares Tonerne viden om. Og nu begyndte Dalfolket at vandre til Kirke, to og to eller i Smaaklynger. Mændene var i lange Vadmelsfrakker og havde bredskyggede Hatte — Kvinderne var i lammeskindskantede Kaaber og med store, trekantede Tørklæder bundet stramt om Hovedet.

Man hilste paa hinanden og ønskede glædelig Fest. Enkelte kom saa tidligt, at der var Tid at spørge nyt. Saa stillede man Spyd og Bue til Side i Vaabenhuset og gik ind i Kirken.

I det store Kirkerum stod en tyk Luft af hengemt Tøj. Stadstøjet, som til daglig laa skjult dybt paa Kiste-

bunden, var fundet frem i Anledning af Højtiden — de gule Skindbukser og Kjolerne med Broderi og Striber i rødt og gult og sort.

Sigfred kunde allerede uden for Kirken mærke, at der var noget usædvanligt paa Færde. Og under selve Gudstjenesten var det tydeligt at mærke, at Folk havde deres Tanker andet Steds henne.

Da Gudstjenesten var forbi, gik ingen hjem. Der var saa meget at snakke om. De Rygter, der i den senere Tid var naaet til Dalarne — Rygter om Krig og Ufred — begyndte at antage fast Form.

Alles Opmærksomhed samlede sig om en ung Mand — en fremmed, skønt han var klædt i Dalkarledragt. Han stod paa en lille Høj uden for Kirken og talte.

»Hvem er han? Hvem er han?« Hviskende gik Spørgsmaalet gennem Kredsen af lyttende Mænd og Kvinder. Paa samme Maade forplantede Svaret sig:

»Gustaf Vasa! Gustaf Vasa!«

Uvilkaarligt rettede man sig. Gustaf Vasa i Dalarne! Det maatte betyde noget! Alle kendte ham af Omtale. Forlængst var hans Ry fløjet over det ganske Sverige. Om Aftenen i Folkestuerne nævnede man hans Navn med Beundring og Ærbødighed. Ofte havde Sigfred følt sig grebet af Beretningerne om Gustaf Vasas Bedrifter.

Man vidste at fortælle om Kong Christian den Andens Forræderi og onde Handling, da han laa med sin Hær om Stockholm og tilbød at skaane Byen, hvis man vilde sende seks af Stadens mest ansete Mænd ud i hans Lejr som Gidsler. De seks Mænd kom — en af dem var Gustaf Vasa — men Kongen brød sit Ord, lod Mændene gribe og føre til Danmark som Fanger. Denne skændige Daad havde optændt Svenskernes Vrede mod den danske Konge. Med Stolthed fortalte man om Gustaf Vasas

Flugt fra Kalø Slot, hvor han blev behandlet mildt, fordi Slotsherren, der var en Slægtning af ham, havde stillet Kaution. Han fik Lov at færdes frit omkring, og en Dag traf han paa en Flok Studedrivere, der skulde Syd paa med en Drift Kvæg. Dem sluttede han sig til og naaede saaledes Lybæk.

Alt det vidste man. Man vidste ogsaa, at Gustaf Vasa siden Maj havde opholdt sig i Sverige — og nu var han altsaa her i Dalarne.

Dalkarlene var hans eneste Haab, fortalte han. De havde før vist, at de i en vanskelig Situation var i Stand til at redde Fædrelandet. Han vilde paany rejse dem til Kamp.

Hans Ord slog Gnister. Hans mandige Tale fængede. Dalkarlene greb fastere om Spydskaftet.

Med Bevægelse i Stemmen fortalte Gustaf Vasa om Blodbadet i Stockholm, hvor Christian den Anden havde ladet nogle af Sveriges ypperste Mænd henrette. De onde Tider var over Landet. Hele Sverige saa hen til Dalfolket. Vilde de slutte sig til ham? Han vilde være deres Fører i Kampen for at jage de fremmede ud af Landet.

Aandeløs af Spænding lyttede Sigfred til Gustaf Vasas Ord. Hans Hjerter bankede, og hans Fantasi førte ham

vidt omkring som yngste Mand i Folkeheltens frivillige Hær. Han saa paa Mændenes Ansigter. De var alvorlige — ikke let at blive kloge paa. Hvorfor stod de saa stille, tavse — i Stedet for at bryde ud i Begejstring?

Endelig tav Gustaf Vasa og steg ned fra den lille Høj, hvor han havde staaet og talt. Nogle hylkede ham med begejstrede Tilraab. Mest de unge. De var rede til at forlade alt og følge ham. I Morgen — ja, i Dag, om saa skulde være . . .

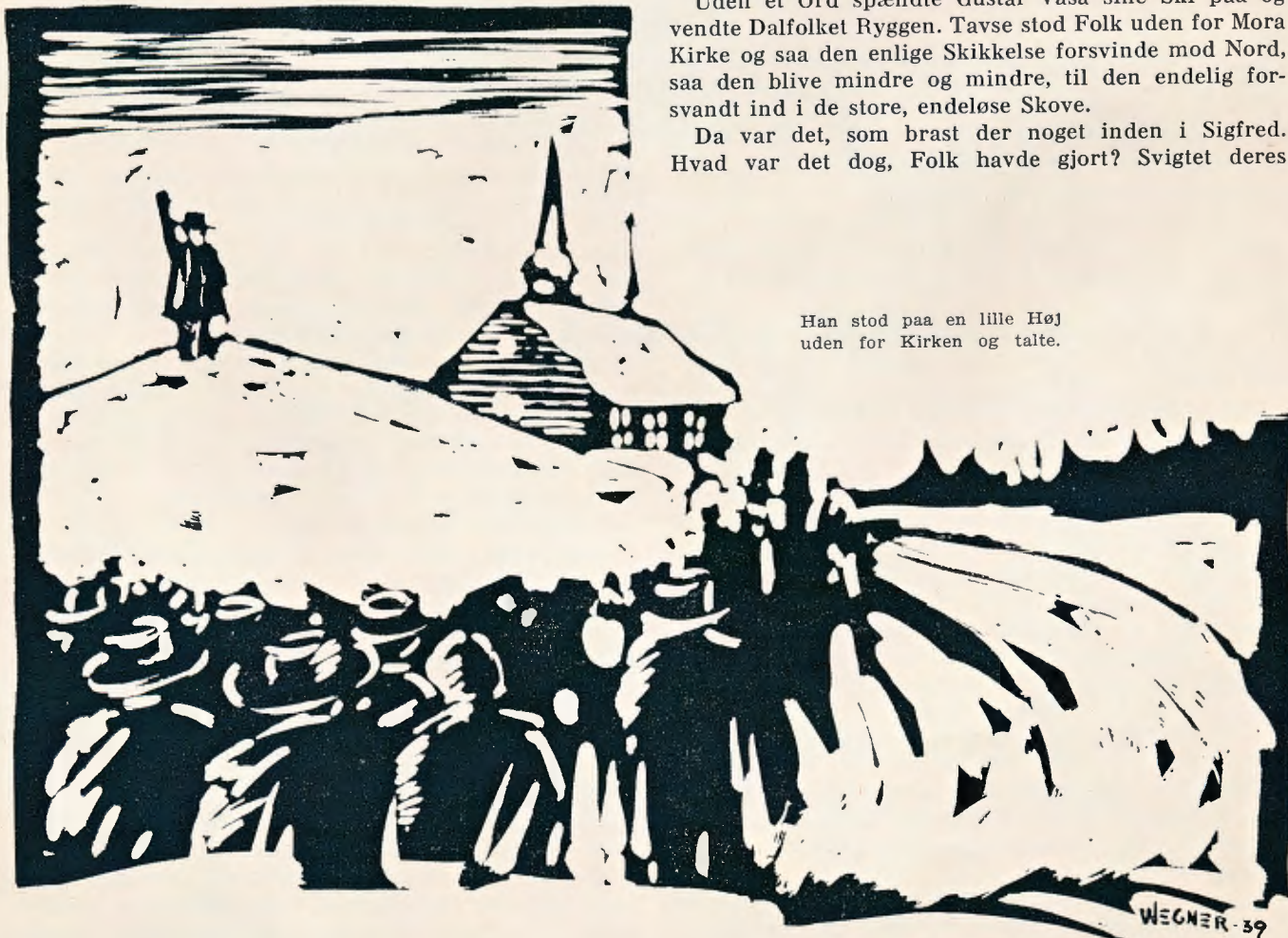
Andre var tvivlrådige. Ikke af Mangel paa Kærlighed til Folk og Land, men Gang paa Gang havde Dalfolket jo maattet forlade Hus og Hjem for at drage i Kamp. Nu var de trætte. Alle de mange Krigstog havde udmattet dem. I hvert Fald vilde de have Lov at overveje Sagen.

Men dermed var Gustaf Vasa ikke tilfreds. Han maatte have et Svar. Og han maatte have det straks. Sagde de nej, maatte han videre. Hjælp *skulde* der skaffes. Men det vilde i saa Fald være første Gang, nogen forgæves havde henvendt sig til Dalfolket.

Da stod en Mand frem i Kredsen. Det var Bonden fra Li, en af Dalarnes mægtigste Mænd, hvis Ord havde Vægt. Hvorfor skulde Dalfolket lide igen? spurgte han. De led jo ingen Nød, selv om der blev kæmpet ovre ved Stockholm! Efter Sigende var Kong Christian god ved Bønderne . . .

Uden et Ord spændte Gustaf Vasa sine Ski paa og vendte Dalfolket Ryggen. Tavse stod Folk uden for Mora Kirke og saa den enlige Skikkelse forsvinde mod Nord, saa den blive mindre og mindre, til den endelig forsvandt ind i de store, endeløse Skove.

Da var det, som brast der noget inden i Sigfred. Hvad var det dog, Folk havde gjort? Svigtet deres

Han stod paa en lille Høj
uden for Kirken og talte.

Land . . . Sat en Skamplet paa Dalfolkets Historie . . . Nej, det maatte ikke ske! Han — Sigfred — maatte forhindre det! Endnu var det vel ikke for sent . . .

Han var ikke længere blot en Dreng, der kunde føre an i andre Drenges Leg. I Følelsen af Samhørigheden med sit Land og Folk var Manden vaagnet i ham.

Folk havde samlet sig i Smaaklynger og diskuterede ivrigt, idet man søgte at overbevise hinanden om, at man havde handlet rigtigt. Men alle tav, og der blev dødsstille, da Sigfred pludselig steg op paa den lille Høj, hvorfra Gustaf Vasa havde talt sin og Sveriges Sag.

Hvad Sigfred egentlig sagde, kunde han ikke siden erindre ganske klart. Der var heller ikke megen Sammenhæng i hans Tale. Men Meningen tog ingen fejl af. Der stod han — Drengen fra Vaku — og sagde med rene Ord det, som de i Virkeligheden allesammen følte. At de havde forraadt deres Land — at de havde handlet egoistisk, egenkærligt. Gang paa Gang gentog Sigfred Ordet »Kujoner!« Og alle maatte de give ham Ret . . .

Men hvad skulde de gøre? Nu var Gustaf Vasa borte.

Forslag blev fremsat for straks at blive forkastet og afløst af nye. Men da var Sigfred allerede paa Vej hjem for at indvi Forældrene i sine Planer. For han vidste, at det ikke var nok at snakke — nej, handles skulde der! Det gik saa irriterende langsomt, syntes han, for Vejen gik mest opad. Men til Gengæld gik det saa hurtigt som ingensinde før, da han hen paa Eftermiddagen atter stod ned ad Vakufjeldet. Han var ved at sprænges af Trang til Daad . . .

Han styrede lige ned mod Li-Bondens store Gaard. Der vidste han, at han vilde træffe mange af Mændene samlet. Hans Forhaabninger i den Retning slog ikke fejl. Mange Par Øjne blev rettet mod ham, da han stod i Døren ind til Storstuen, forpustet efter det haarde anstrengende Løb.

»Hvem . . . hvem . . . vil med . . .?« spurgte han.

»Med?« lød det fra Mændene. »Hvorhen?«

»Til Fjelds — for at hente Gustaf Vasa tilbage!«

Tavshed hilste hans sidste Ord. Mændene saa paa hinanden. For anden Gang i Dag skulde Drengen fra Vaku blive den, som klarede Problemerne for dem. Den Løsning havde ingen tænkt paa.

Endda den skulde synes saa ligetil . . .

En Timestid senere drog tre Skikkelser Nord paa — samme Vej som Gustaf Vasa. Det var Sigfred og to af Dalarnes unge Mænd. Ingen af dem havde Tanke for, at det var Juledags Aften. Hvem havde vel Tid til at tænke paa sligt — eet gjaldt det om: at indhente Gustaf Vasa, overtale ham til at vende om, sige, at Dalkarlene havde skiftet Sind — de var nu villige til at følge ham.

Tydeligt stod det ensomme Spor tegnet i den faste Sne. Vel havde Gustaf Vasa et stort Forspring, men faldt der blot ikke mere Sne, var de sikre paa at kunne naa ham.

Kræfterne skulde lægges i. Ofte var Vejen næsten ufremkommelig. Gennem øde Egne og store, vildsomme Skove gik det, langs dybe Fjeldkløfter, over tilfrosne Elve, forbi forladte Sæterhytter — opefter mod den norske Grænse.

Om Morgen den femte Dag fandt de ham. Sporet førte til en lille Fjeldhytte, men ikke bort derfra igen. Gustaf Vasa saa træt ud. Den store Ensomhed havde bragt ham sin dystre Stemning. Men nu vilde alt blive godt igen.

Dalfolket kaldte!

Atter samledes man paa Mora Kirkebakke. Festdragten var gemt hen. Nu var det Hverdagen, som kaldte. Onde Rygter var naaet til Dalarne. Rygter om Grusomheder, om haarde Skattepaalæg, om Forbud mod at bære Vaaben. Men det havde blot styrket Dalkarlernes Beslutning om at ville følge Gustaf Vasa.

Nu var han atter hos dem. Med Begejstring hilste man ham og de tre, der havde vovet den lange Rejse ad vildsomme Veje. Gustaf Vasas ranke Skikkelse var Gruppens Midtpunkt. Der forhandlede — lagdes Raad op — Hænder løftedes truende i Vejret . . . Dalfolket tog en af sine store Beslutninger!

En lun Sommeraften et Par Aar senere holdt Gustaf Vasa sit Indtog i Stockholm, kaaret som Sveriges Konge. Mængdens Jubel bølgede om ham.

I hans Følge red en ung Mand. Det var Drengen fra Vaku — senere kendt som en af Gustaf Vasas Hærførere under Navnet *Sigfred fra Dalarne*.

»Hvem . . . hvem . . . vil med . . .?« spurgte han.

JUL I SOLSKIN

Tekst og Tegning

af BADEN-POWELL

»Er det Juledag eller Piccadilly?« spurgte en fuld Mand engang en Politibetjent, mens han omfavnede en Lygtepæl.

Og var det ikke noget lignende, jeg følte i Morges, da jeg vaagnede? Jeg vidste, det var Juledag, men jeg anede ikke, hvor jeg var henne. I Stedet for en Politibetjent stod der en høj — meget høj, hvidklædt Neger ved Siden af min Seng med en Bakke med Morgenmad til mig.

Udenfor i Sommerhaven kurrede Duerne: »Hvem er det Mr. Ricketts, hvem er det.« Naa, saadan siger Duerne nu ikke i Syd-Afrika, der siger de: »Se her Far, se her Far;« og Juledags Morgen i England kurrer de overhovedet ikke.

Saa jeg opfattede omsider, at jeg maatte være i Kenya. Da der altsaa ikke var Tvivl om det mere, bad jeg min Tjener bringe min Tebakke ud i Solskinnet paa Verandaen, og der sad jeg saa og stirrede ud over Blomsterbedene med deres flammefarvede Blomsterflor mod den uhyre, grønne og purpurfarvede Dal med de skovklædte Kløfter og op mod Mount Kenyas graa Masse med den sneklædte Top glimtende højt oppe i Solskinnet.

Som jeg sidder der nippende til min Te og nydende en Skaal friske Jordbær, (friske Jordbær med Fløde Julemorgen, forsikrer jeg) erfarer jeg lidt af Naturens vidunderlige Dejlighed, og af en Fred, der overgaar al Forstaaelse, en vidunderlig Stilhed, der gennemtrænger det vidtstrakte Landskab.

En Kvidren nu og da afbryder Stilheden, nu da Duerne er holdt op med at kalde paa Mr. Ricketts, og for Øjeblikket afbrydes Harmonien af en gennemtrængende lille Sang, der kommer fra en indfødt lille Pige, der gaar forbi nede paa en Sti. Hun holder Hænderne foldede om Nakken, mens hun nynner sin melodiløse, men rytmiske Sang, der synes fuld af sorgløs Livslykke. Dette er virkelig musikalsk Nynnen, ikke den elendige Koncertsalsimitation som en hæs Refrainsanger i et Jazzorkester disker op med i Europa.

Julemorgen. Hvilken Blanding kan bedre tænkes end denne af Fred og Lykke, god Vilje og Naturens Skønheder, der staar aaben og tilgængelig for Mennesker, blot vi kunde virkelig gøre det i vort Liv.

Men ved Siden af min Bakke ligger Avisernes Nyheder, der fortæller om Oversvømmelser og Storme, om

Sne og Frost, om Mænds Strejker og Snigmord, om Krige og morderiske Slag — paa den samme Jord, kun en Dagsrejse eller to med en Flyvemaskine herfra, hvor jeg sidder afsondret i Fred og med alt, hvad Hjertet begærer.

Jeg har været syg og er blevet sendt her ned til Nyeri i Kenya af Lægerne med strenge Ordre til at »ligge brak« i nogle Maaneder, indtil jeg er rask igen.

Jeg kunde derfor ikke ønske mig et bedre Sted.

Her i Nyeri har vi en vidunderlig grundmuret Bungalow med to Soveværelser, to Badeværelser, og en dejlig bred Veranda, der gaar hele Huset rundt.

Nyeri er 6000 Fod over Havet, og skønt vi er lige under Ækvator, er Klimaet rart køligt, og Landet er smukt grønt med rigeligt Græs og mange Træer.

Saa har vi endvidere en brilliant Flok afrikanske indfødte til at varte os op. Vor »Husassistent« og vor »Kældermester« er begge smukke 6 Fod høje Negre, hver klædt i en lang hvid natkjoleagtig Klædning, en skarlagenrød Vest og rød Fez paa Hovedet.

De er som sagt enestaaende i deres Maade at tjene os paa, saa propre og opmærksomme, saa villige og stille og synes kun at tænke paa vor Lykke og Bekvemmelighed.

Men I skulde se vor Overgartner. Han er alt andet end proper. En Original helt igennem, klædt i en gammel Kludesæk med Armhuller skaaret i Hjørnerne. Paa Hovedet har han en kasseret gammel Filthat dekoreret med et bundt Hanefjer og en Messing Nummerplade samt to, tre billige Metalspænder.

Som Ørenringe har han to smaa Bjælder, der klingrer, naar han gaar, desuden har han Armbaand af Kobbertraad og ligesaa nogle tilsvarende Ringe om Anklerne.

Hver Morgen bringer han os en hel Favnsfuld hvide Kalaer, som stilles i de store Urtepotter paa Verandaen, ligesom han kommer med friske Roser til Krukker og Vaser inde i Stuerne.

Hele Haven er pragtfuld med dens Overdaadighed af Blomster af alle Arter. Her kan de gro, der kun kan trives i Troperne.

I Køkkenhaven kan vi ogsaa faa baade de bedste engelske Frugter og Grøntsager saavel som de tropiske.

Vidunderligt — ikke?

Tænk, hvis vi alle kunde leve i saadan et dejligt Land som dette, hvor lykkelige vilde vi ikke være?

Og saa er der Kilometer efter Kilometer af det, som kun venter paa foretagsomme Nybyggere fra Storbritannien, der skal komme og oprette flere af de yndige Bosteder, der allerede ligger spredt ud over Landet.

Det er virkelig et Land fuldt af Fred — og Muligheder.

BAALSTUND

Af Carl Fr. Engelstad

(Fra Norsk)

*Henover Storskovens natdunkle Træer
bølger saa sagte den susende Vind.
Tusinde Stjerner blinkende Hær
vier til Baalstundens Højtid mig ind.*

*Flammende Baal, du som bærer min Tanke,
fanger mit Sind i din Glød, i dit Skær,
giv at i dig jeg maa samle og sanke
alt det som bydes og skænkes mig her.*

*Alt fanges ind i de flakkende Flammer,
samles i Lejrbaalets glødende Favn.
Lyset, der kastes paa knejsende Stammer,
er som et Svar paa et inderligt Savn:*

*Længslen mod Enhed med alt, der er til,
alt som er skabt, som har Form, som har Liv.
Eet vil jeg være med Farvernes Spil,
eet med hver Højde, hvert svajende Siv.*

*Eet med de bølgende Ringe i Vandet,
eet med Insekternes summende Hær,
alt som har Grobund i Mulden og Sandet,
eet med hver Skabning, med Sten og med Trær.*

*Her i dit Ildøjes rodmende Skær
samles for Synet alt splittet og spredt,
noget saa fjernt og andet saa nær.
Alt er forskelligt. Og dog er det eet.*

VIMMERHALE

Jernhuset

Af Jens Locher

Illustreret af H. Jensenius

Vov, vov, vov, vov, vov . . .!

Det er mig igen, den rare, gode lille *Vimmerhale*, som I jo nok husker!

Hvis min Stemme maaske lyder lidt svag, saa er det, fordi jeg er saa langt borte, og hvis den lyder kæk og forsoren, saa er det, fordi jeg er blevet *Skibshund* siden sidst, og hvordan det er gaaet til, skal jeg nu fortælle om.

Jeg er et underligt lille Dyr, og frem for alt er jeg ikke nogen almindelig Hund.

Naar andre Hunde ligger med et dejligt Ben og spiser deres Rugbrødsterninger med usynlig Leverpostej paa, saa tænker de slet ikke paa andet, men jeg kan selv i de største, madlige Nydelser komme til at tænke paa aandelige Ting, saa jeg rent glemmer, hvad jeg har mellem Tænderne.

For Eksempel har jeg altid haft en mærkelig Længsel efter *Havet*.

Jeg anede ganske vist ikke, hvad *Havet* var, men jeg længtes alligevel umaadeligt efter det.

Denne mærkelige Længsel kan maaske sættes i Forbindelse med, at jeg har noget mere Svømmehud mellem Tærne end de fleste andre Hunde. Denne Svømmehud stammer rimeligvis fra en fjern Forfader, der har levet i *Havet* — maaske er min Stamfader en *Sælhund*!

Min Længsel efter *Havet* voksede og voksede, og til Slut *maatte* jeg spørge den kæmpestore Grand Danois *Glam* om, hvad *Havet* egentlig var.

Nu er det naturligvis egentlig dumt, at jeg, den kloge, lille *Vimmerhale*, spørger *Glam*, der ikke er nær saa klog som jeg, om noget, som jeg ikke selv ved, men det er underligt, at man altid synes, at saadan en stor Hund maa vide en hel Masse, bare fordi den er saa *stor*!

Da jeg spurgte *Glam* om, hvad *Havet* var, saa saa den pludselig uhyre tankefuld ud. Det er nemlig noget, den har det med, og i Begyndelsen imponerede det mig stærkt, men jeg har opdaget, at naar *Glam* saadan staar og ser tankefuld ud, saa tænker han paa slet ingen Ting.

Længe stod *Glam* og tænkte over Svaret . . . disse store Hunde er saa irriterende langsomme . . . og saa sagde den endelig: »*Havet*, det er, naar man bliver meget vaad . . .!»

Glam var rent ud sagt lidt indskrænket. Hans Hovedskal er lige saa stor som Hovedbanegaarden, men der er meget lidt Trafik derinde! Jeg længtes ikke det mindste

efter at blive meget vaad, og selvfølgelig havde *Glam* Uret, naar han sagde, at det var det, der var *Havet*.

Saa spurgte jeg en anden Hund paa min egen Størrelse, og det kønne og kloge lille Dyr vidste straks Besked.

»*Havet*,« sagde den, »det kender jeg udmærket godt, det ligger ved *Aalekistevej*!«

»Men hvordan kommer man til *Aalekistevej*?« spurgte jeg glad.

»Det er meget nemt,« sagde den anden. »Du skal bare gaa efter Lugten. Mig kender du jo, og jeg gik Turen i Formiddags, saa det kan jo ikke være andet, end at der endnu maa være saa meget Lugt i Luften efter mig, at det ikke er muligt at gaa forkert!«

Se Menneskene, de gaar efter Øjnene, og derfor har de ikke Anelse om, hvor de skal finde noget, da man ikke kan se om Hjørnet og heller ikke om Natten, men vi Hunde gaar efter Næsen. Man kan ikke se, hvor en Mand har staaet for ti Minutter siden, men man kan lugte det, og naar Menneskene vil angive et Sted, saa forklarer de, at der ser saadan og saadan ud, men vi Hunde siger, hvordan der lugter, for der er ikke to Steder i Verden, der lugter ens!

Naa, jeg takkede Hunden for god Besked, og begav jeg mig af Sted til *Havet* ved *Aalekistevej*, og Vejen var saamænd nem nok at finde.

Min Vejviser havde, som enhver fornuftig Hund, der

— Dannede der sig en vaad Plet paa Gulvet.

er ude paa Langtur, efterladt en Mindelse ved hver Lygtepæl. Det er nu vores Maade at afmærke en Gade paa, Menneskene skulde gøre det samme, saa gik de aldrig fejl . . .!

Da jeg kom til mit Bestemmelssessted, blev jeg imidlertid meget skuffet, for det var jo slet ikke Havet, der laa, men bare noget Vand!

En anden Hund sagde til mig, at Vandet hed *Damhussøen*, og det var slet ikke Havet, som jeg havde drømt om. Jeg har ogsaa en Gang ligget paa Landet med min Familie, og vi gik i Vandet hver Dag, det vil sige, jeg gjorde ikke, for jeg har Vandskræk, men det var virkelig heller ikke Havet, saadan som jeg drømte om det. Den Hund, der havde sagt mig, at Havet laa ved *Aalekistevej*, har aabenbart haft meget lidt Svømmehud mellem Tæerne, og den har ikke kendt den dybe Længsel, som jeg føler, efter noget stort og umaadeligt, som jeg tror er Havet!

Dybt skuffet gik jeg tilbage igen, men paa Vejen kom jeg i Snak med en anden Hund, der fortalte mig, at den kendte en tredje Hund, der sikkert kunde give mig alle Oplysninger, for den var *Skibshund*.

Jeg spurgte naturligvis straks hvor den var at finde, og fik forklaret, at den boede i et underligt kæmpe-mæssigt Jernhus med smaa, runde Vinduer. Der var ingen Dør i Huset, men man gik ind ad et Bræt, og somme Tider, naar man kom ned for at besøge den, saa laa Huset der slet ikke, men næste Gang man kom, saa var det der maaske igen.

Naar, tænkte jeg, det er et af disse tossede Huse, som de moderne Arkitekter laver med Jernstole, hvor man føler sig som en Gaas paa et Spid, naar man sidder i dem, og saa begav jeg mig paa Vej igen.

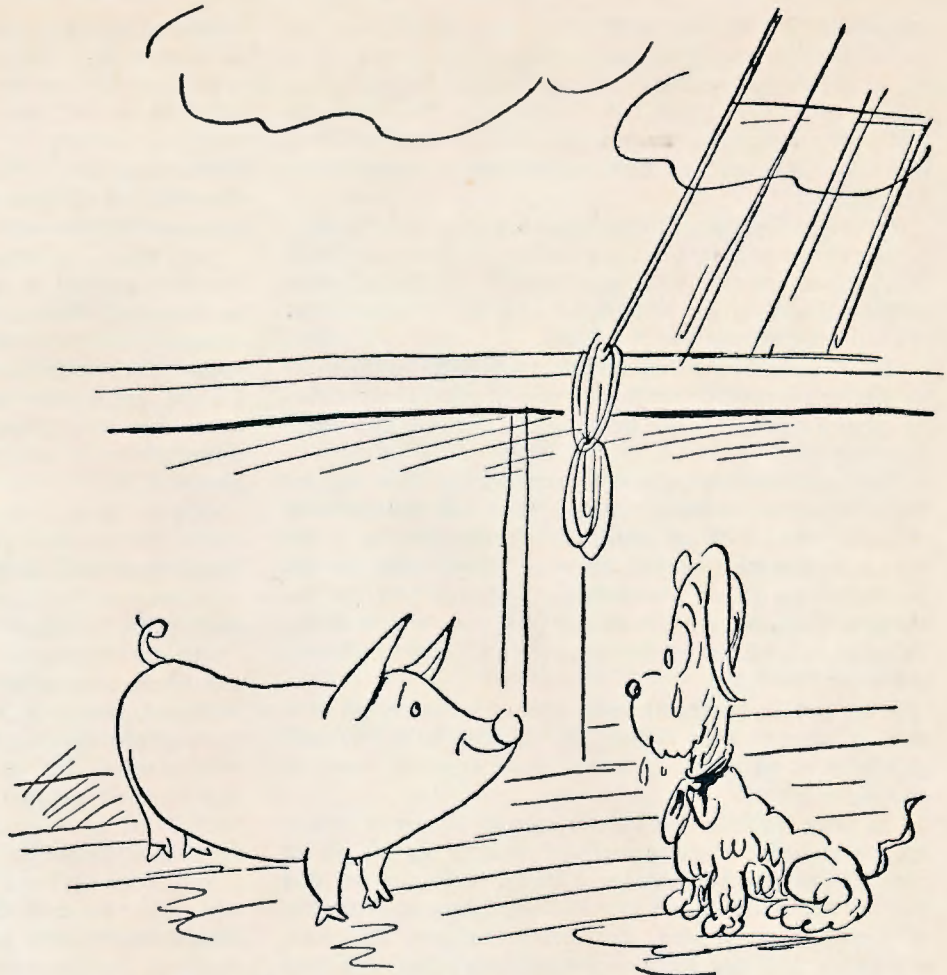
Da jeg allerede havde gaaet meget langt, besluttede jeg at tage en Sporvogn, og det er noget, som jeg har en stor Øvelse i.

Det kan gøres paa forskellig Maade.

Det nemmeste er at stille sig op ved Siden af en Dame ved et Stoppested. Naar hun gaar op i Vognen, saa smutter jeg med, og gaar den, saa gaar den!

Naar Konduktøren opdager mig, saa bliver jeg smidt ned, det ved jeg, men det sker først ved næste Stoppested, og man kan paa den Maade køre fra Kongens Nytorv til Frederiksberg, vel at mærke, hvis man har en Dagstid til sin Raadighed!

Den anden Maade bestaar i, at man løber ved Siden af Sporvognen, og hver Gang Konduktøren er inde i

Da jeg havde grædt længe, kom pludselig en lille Gris gaaende.

Vognen, springer man op paa Trinbrættet. Det er naturligvis en mere trættende Maade, men det gaar hurtigere.

Da jeg endelig stod nede i Havnen, hvor jeg skulde finde det mærkelige Hus, som Skibshunden boede i, saa viste det sig, at saadanne Huse var der mange af.

Der laa det ene store Jernhus ved Siden af det andet, og de minder mig en Del om Badehuse, for de var ogsaa bygget ude i Vandet.

Desuden var der paa hvert Hus rejst mindst to mægtige Master, som der var spændt Tøjsnore imellem, og imellem Tøjstængerne var der en Skorsten, der røg saa voldsomt, at det var klart, at Skorstensfejeren ikke havde været der og rense i det sidste halve Aar.

Jeg stod længe og saa mig om for at finde det rette Hus, hvor Skibshunden boede, men saa saa jeg, at en Masse Mennesker stimlede sammen. De er nok ogsaa kommet for at hilse paa den mærkelige Hund, der kender Havet, tænkte jeg, og saa gik jeg derhen. Der laa ganske rigtigt et Bræt op til en af Husets Balkoner, og en Mængde Mennesker gik ustandseligt op og ned, og saa smuttede jeg mellem Benene paa dem og kom paa den Maade uset ind i Huset.

Næppe var jeg kommet ind, før en Mand med en Hat saa flad som en Pandekage gav sig til at slaa tre Slag

paa en stor Klokke, og straks efter begyndte Folk at gaa ned af Brættet igen. Det tog jeg naturligvis ingen Notits at, for jeg var jo kommet for at lede efter Skibshunden.

Jeg rendte lidt rundt i det mærkelige Hus, men jeg traf ingen Hund, og da jeg saa gik ud paa Balkonen igen for at gaa ned ad Brættet, saa jeg et højst foruroligende Syn!

Huset som jeg befandt mig i, var begyndt at flytte sig!!

Til min store Skræk saa jeg, at Brættet var taget bort, og at Huset var svinget et stort Stykke ud til Siden, og mellem Huset og de Mennesker, der før havde staaet lige op ad det, var der nu Vand.

Alle Mennesker stod og viftede med Hatte og Lomme-tørklæder og raabte: »Hils deroppe!«, og jeg var virkelig meget spændt paa, hvor langt der var til »deroppe«!

Mere og mere drejede det forunderlige Hus sig, og pludselig udstødte det et mægtigt Vræl, saa jeg satte mig ned paa min Hale af lutter Forskrækkelse, og i det samme begyndte Huset at sitre og dirre, som om det skulde skilles ad, og pludselig . . . ja, man tror det naturligvis ikke, naar jeg fortæller det, men sandt er det alligevel . . . pludselig gav Kæmpehuset sig til at løbe hen over Vandet!!!

Først ganske langsomt, men siden hurtigere, og længere og længere kom vi bort fra de rare Folk, der stod og vinkede, og mere og mere Vand kom der mellem dem og mig!

Saa satte jeg mig ned og gav mig til at græde bitterlig, for en indre Stemme sagde til mig, at jeg nu gik en mærkelig og usikker Skæbne i Møde. Hvor var det dog trist, at jeg skulde have den fjollede Længsel efter Havet i mig. Det var den, der havde ført mig i Ulykke, ak, havde jeg dog bare været tilfreds med det rare Hav ved Aalekistevej!

Store Taarer løb mig ned i Munden, og da Kæben var fuld, dannede der sig en vaad Plet paa Gulvet, men ingen var der til at trøste mig, og ingen kunde sige mig, hvor langt der var til det frygtelige: »deroppe«.

Da jeg havde grædt længe, kom der pludselig en lille Gris gaaende.

Den saa saa rar og venlig ud, at jeg straks blev bedre til Mode, og jeg slog med min lille Hale for at vise den, at jeg var venlig.

Slaa med Halen kunde Grisen ikke, men den slog til Gengæld en Krølle paa sin Hale, og det betyder det samme hos Grisene.

Nu vilde jeg jo ikke straks lade den fremmede Gris se, hvordan det var fat med mig, og jeg tog derfor et friskt og forsorent Væsen paa og sagde: »Naa, De skal nok ogsaa . . . derop?« Det sagde jeg, for at Grisen, hvis den vidste det, skulde komme til at røbe, hvorhen Huset var i Færd med at løbe med os, og min List lykkedes ogsaa udmærket, for Grisen, der aabenbart var godt underrettet, svarede: »Ja, jeg skal naturligvis ogsaa til Grønland!«

»Er der langt til Grønland?« spurgte jeg let henkastet.

»Ja, det er der,« gryntede Grisen.

»Længere end til Østerbro?«

Grisen saa paa mig med dyb Foragt, gryntede lidt og sagde kun det ene Ord: »Idiot!«

Det var ikke pænt sagt af Grisen, og jeg var ogsaa nok blevet fornærmet, hvis jeg ikke havde været saa nedtrykt, men jeg lod som ingen Ting og tog Mod til til mig igen og spurgte:

»Undskyld, Hr. Gris, men De kan vel ikke være af den Godhed at sige mig, hvor en Hund, der hedder Skibshund og som skal bo i dette besynderlige Hus, egentlig er henne?«

Ved disse Ord saa Grisen endnu mere foragtelig paa mig, plirrede med de smaa Øjne, der laa langt inde i dens Sylte-Hovede, og svarede:

»Er du helt fra den? . . . Skibshunden, det er jo dig!!«

Og det viste sig at være den rene Sandhed. Der var ingen anden Hund om Bord! Jeg var blevet »Skibshunden«, og det sindssyge Hus løb med mig hen over Vandet, og jeg skulde snart lære Havet at kende, langt mere, end jeg ønskede, før jeg var »deroppe« . . .!

HÆVNE

er sød -

Af Oluf Nielsen

Illustreret af Leo Fredsbjerg

»Spejdere, ak ja, det var den Gang; da var du tynd, Jørgen.«

Jørgen lod som han ikke hørte Bemærkningen.

»Kan du huske den Gang ...«

»Ja, og saa den Gang i Havren, da ...«

»Det var mig, der begyndte at huske, kan du da ikke tie stille saa længe.«

»Du Jørgen, do you remember den Gang, vi var ude i Houlbjerg?«

Godsejeren lo og vendte sig mod sin Kone, der nu kom frem mod Laagen.

»Du glade Verden, jeg skammer mig næsten ved det. Vi havde en storslaaet Øvelse, og Hans og jeg havde fundet et udmærket Skjulested i noget gevaldig højt Græs. Der var ingen, der kunde finde os, og saa ...«

»Saa,« faldt Doktoren ind, »saa kom der en Bonde-mand. Tak, hvor var han gal. Han skældte os ud, saa vi ikke vidste, hvor gamle vi var.«

»Jamen hvorfor dog?«

»Jo ser De, Frue, det her dejlige høje Græs, det var en Rugmark, hvor vi havde trampet os en Hule. Men du Jørgen, kan du huske Laasbykampen?«

»Den var slet ikke morsom.«

»Naa ikke det, jo det er lige, hvad den var!«

»Den Historie maa man ikke fortælle, naar der er Damer til Stede.«

»Nu er jeg nysgerrig, hvad var der saa med jer to Dreng i Laasby?«

»Det er, som jeg siger, slet ikke nogen morsom Historie,« indvendte Holm.

»Fortæl nu, Doktor; jeg synes ikke rigtig min Mand vil ind paa Emnet.«

»Ja, ser De, vi var altsaa delt i to Hold. Deres Mand var Fører for det ene Hold og jeg for det andet, og mit Hold sejrede saa absolut og aldeles.«

»Du var lumsk, det var lige, hvad du var.«

»Selvfølgelig! Se Jørgen var lidt afsides, inden Kampen begyndte.«

»Det kan hænde selv i de bedste Familier,« mumlede Godsejeren.

»Indrømmet, kære Ven, indrømmet; men altsaa; jeg listede mig efter den fjendtlige General, fandt det lille Hus med et Hjerte i Døren og satte den udvendige Krog for.«

Fru Holm lo hjerteligt.

»Naa, og Holdet havde ingen General! Ja saa var det ikke saa sært, at det tabte.«

Udenfor Holmsmindes store og smukke Have stod Godsejeren selv og spejdede ned ad Vejen.

Jo!

Dernede for Enden af den lange og smalle Nødde-Allé kom den længe savnede, Barndomskammeraten, Ungdomsvennen, den fra Amerika hjemvendte; Axel Lange.

»God Dag!« raabte Godsejeren ham i Møde.

Doktoren svarede ikke, han gik med sindige og rolige Trin helt hen til Indgangen, saa undersøgende paa Ven-
nen og sagde saa:

»Du er blevet tykkere siden sidst, du kan næppe mere være i Spejderdragten.«

»Aah sikke noget Sludder,« vrissede Godsejeren, »men a propos Spejder, ved du hvad? I Aften kommer der en Spejderpatrulje inde fra Byen herud. De skal ligge i Telt udenfor Hegnet.«

»Saadan var det ja. Generalen kom først efter, at det hele var forbi.«

»Det glemte jeg dig aldrig Jørgen, jeg haabede paa, at jeg kunde faa Hævn ved at faa dig i en lignende Situation.«

»Og det lykkedes aldrig.«

»Nej desværre,« sukkede Godsejeren, »selv om jeg endnu ikke har opgivet Haabet, saa ... saa —. Naa, men for at snakke om noget andet, der kommer altsaa Spejdere herud i Aften.«

»Jeg tror nu ikke, der er saa meget Krudt i Drengene af i Dag, som da vi var Drengene.«

»Nu er vi for en Gangs Skyld enige!«

»De tager ikke fejl af en Rugmark og en Græsmark, er det det, Herrerne mener?« spurgte Fru Holm troskyldigt.

»Naah nej, men altsaa Jørgen, vi to gamle Drengene, skulde vi ikke lave lidt Sjøv med Drengene i Aften, saadan rigtig faa dem til at løbe med Limpinden. Sikken en Aften, vi kan faa. De sladrer vel ikke, Fru Holm?«

»Ih nej dog, det kunde da aldrig falde mig ind!«

»Men hvad skal vi saa finde paa?«

»Kunde min Kone ikke læse Digte for dem?«

»Læser Fruen Digte?«

»Det kan du tro, hun gør, du skulde bare høre hende læse Jakon Harl.«

»Jakon Harl?«

»Ja, eller Hakon Jarl, eller, hvad det nu var han hed, den gamle Jomsviking.«

»Han var ikke Jomsviking.«

»Naa ikke, men saa kunde han have været det. Helene læser Jakon Harl tit og gerne; jeg har lovet hende 10 Kr., hvis der kan findes nogen, der *frivilligt* vilde høre paa hende bare en halv Time; men jeg har min Tikrone endnu.«

»Jeg vil da gerne høre Fruen,« indvendte Doktoren.

»Selvfølgelig vil du ikke det; men du er høflig og vil glæde min Kone med dine velvalgte Ord. Derfor er Betingelsen, at det skal være *frivilligt*. Men det var Drengene vi kom fra. Hvad skal vi finde paa?«

— — —

Op ad den lange Bakke asede Falkepatruljen sig frem med den tungtlæssede Kærre.

Det var varmt, det var støvet, og Patruljen havde allerede tilbagelagt de første 25 Kilometer.

Peter standsede forpustet.

»Hans,« sagde han bønligt, »kunde vi ikke hvile lidt?«

»Men Peter da, nu er der kun 3 Kilometer igen. Naar vi kommer op paa Bakken, kan vi se de takkede Gavle paa Holmsmindes Lader, og saa gaar det nedad Resten af Vejen.«

»Ja, naar vi har naaet Bakketoppen,« sagde Henry. »Jeg holder med Peter! lad os hvile lidt. Det kan da være flintrende ligegyldigt, om vi kommer de 10 Minutter før eller senere. Jeg er træt, og om lidt bliver jeg ogsaa gnaven!«

»I er nogle kønne Spejdere; i gamle Dage ...«

»Ja i gamle Dage, i gamle Dage, det hører vi altid, det var den Gang de gik med store Kæppe og drak Sodavand.«

»Vi drikker da Sodavand endnu,«

»En lille Tid endnu, saa bliver det vel ogsaa taget fra os, og det bliver forlangt, at vi skal lave Sodavand selv. Men det var de gode gamle Dage. Vi har et Billede af Fader hjemme, han er vel nok spy, som han staar der og værner Danmark med en Kæp. Men kunde de lave Fest den Gang, maa man spørge? Kunde de sige en Vittighed? kunde de i det hele taget finde paa noget den Gang?«

»Nej, jeg har hørt,« faldt Bent ind, »at naar de den Gang skulde sige en Vittighed, gik de først hen og spurgte Patruljeføreren, om de maatte.«

Patruljeføreren lo.

»Naa saa galt var det nu heller ikke. Kom nu. Vi tager »Det skal bli' Solskin«, og saa i Løb det sidste Stykke.«

Endelig naaede de Toppen.

Patruljeføreren havde haft Ret, nu gik det nedad lige til Gaarden; det var vel nok dejligt.

»Hvornaar kommer Poul Peter?«

»Han kunde ikke tage af Sted sammen med os, der var Overarbejde paa Kontoret; men vi har hans Spejderdragt med. Han kommer cyklende lige saa snart, han kan.«

»Har vi gaaet og slæbt paa hans Kluns? Det skulde jeg lige have vidst, saa ... men hør, Hans, maa vi nu ikke sætte os op paa Kærren og saa »la rulle« lige ned til Gaarden?«

»Ikke Tale om, prøv nu paa at være lidt manerlige. Naar vi kommer ned til Gaarden, vær saa høflige og dannede. Godsejeren har selv været Spejder.«

»Maa vi lave Grin med ham?«

»Selvfølgelig maa I ikke det. Og saa Drengene: Slutspurten.«

En Timestid senere var Teltet rejst, Aftensmaden var lavet og fortæret, og Drengene laa rundt i Græsset og dasede.

Baade Godsejeren og Fruen havde livligt underholdt sig med Gæsterne, men Patruljeføreren lagde Mærke til, at han saa tit saa ned ad Vejen, som om han ventede nogen, og saa gik han og smaalo, naar han kikkede paa Drengene. Hans blev pludselig klar over, at han skulde passe paa.

Han rejste sig.

»Jeg gaar lige ned til Købmanden,« sagde han.

»Husk at være her tilbage om en halv Timestid,« mindede Fruen, »for saa skal vi have Jordbær.«

»Jordbær, uhm.«

»Ba bu,« lød det pludselig henne fra Hegnet.

Alle Drengene spidsede Øren.

»Hvad var det?« spurgte Godsejeren.

»Det var vist en Bil,« erklærede Henry og slentrede ned ad den Vej, ad hvilken Patruljeføreren var forsvundet.

De andre Drengene sagde ikke noget. Hvorfor skulde man vel fortælle fremmede Mennesker, at det »Ba bu«, man havde hørt, slet ikke var en Lyd fra et Bilhorn, men Patruljens Advarselssignal, der fortalte, at der var noget i Gære. Og at Henry var gaaet for at faa nærmere Underretning.

Omtrent nede ved Vejen indhentede han Hans.

»Jeg kan se paa Godsejeren, at der er noget i Vejen,« sagde han, »jeg ved blot ikke, hvad det er; men Gods-

ejeren er gammel Spejder, saa det kan godt være, han vil have os i Gyngen. Nu gaar jeg ned for at møde Poul Peter; han er jo civil, der er ingen der ved, at han hører til os. Han maa kunne faa noget at vide.»

Patruljeføreren talte ret dæmpet, maaske havde den Mand, der lige gik forbi, hørt noget; men det havde mindre at sige.

Henry nikkede.

Han blev staaende lidt, han saa Hans gaa ind hos Købmanden, han lagde uinteresseret Mærke til, at den fremmede aabenbart ogsaa havde Ærinde derind; og nu saa han Poul Peter komme susende paa sin Cykle.

Patruljen var klar til at tage mod, hvad der maatte komme.

Henry slentrede op mod Kammeraterne igen, han blinkede til dem, og de blinkede til ham.

Alle Mand paa Vagt!

Lidt efter kom Patruljeføreren tilbage og igen lidt senere Poul Peter. Han hilste paa Godsejeren og gik saa ind i Teltet med Hans.

»Det er rigtig nok, der er noget i Gære,« betroede han sin Patruljefører. »Jeg gik, som vi aftalte, en Omvej, saa jeg kom op til Gaarden ad Bagvejen. Der mødte jeg en Herre, som vistnok er fra Byen her, han kunde jo ikke vide, at jeg hørte til Patruljen, da jeg var civil. Han fortalte mig, at der ganske rigtig skulde laves Sjov

med os. Godsejeren vilde prøve, hvor høflige vi var. Først skulde vi have Jordbær.«

»Ja, det er rigtig nok,« samstemmede den unge Fører.

»Jamen der er hældt Eddike over en Del af Jordbærrene.«

»Hvorfor dog?«

»Jo, han vilde se, hvordan Drengene tager det; om de vil være saa høflige, at de ingenting siger, eller de uden videre vil erklære Bærrene for uspiselige.«

»Det gaar ikke, det gaar ikke,« sukkede Patruljeføreren, »Bent og Henry vil straks spytte Jordbærrene ud og komme med visse Sandheder, der ikke egner sig til Offentliggørelse. Men nu har jeg det. Vi erklærer ganske simpelt, at vi desværre ikke kan taale Jordbær saa sent. Det er haardt, men vi har ingen anden Udvej, han skal ikke faa Held med sit Anslag. Var der mere?«

»Ja, hvis det første Forsøg skulde mislykkes, saa vilde Fru Holm tilbyde at læse op for os.«

»Var det saa forfærdeligt?«

»Hun vilde læse . . . *Hakon Jarl*.«

»Hu, ha.«

»Vi maa igennem det,« erklærede Poul Peter. »Falkepatruljen har været igennem Vanskeligheder, der var værre. Nu skal det vise sig, om vi er noget værd.«

»Og jeg faar ikke engang Lejlighed til at sige noget til de andre,« sukkede Hans. »Men de har da faaet Advar-

Og saa læste Fru Holm. — Der gik et Kvarter, der gik tyve Minutter. . .

selssignalet, saa de er klar over, at der er Ugler i Mosen. Bare det nu maa lykkes.»

Det lykkedes.

Da Fruen lidt senere fortalte, at Jordbærrene var klar, rejste Patruljeføreren sig og undskyldte, men Drengene kunde desværre ikke taale Jordbær saa sent paa Aftenen.

»Hvad kan vi ikke!« raabte Henry og fo'r op. Men et advarende Blik fra Patruljeføreren fik ham til at sætte sig igen.

». . . nej, det kan vi vist heller ikke,« sukkede han.

Fru Holm saa forbavset fra den ene til den anden.

»Kan I ikke spise Jordbær?« spurgte hun tvivlende.

»Fruen maa ikke være vred,« bad Hans, »men jeg har jo Ansaret for mine Spejders Helbred, og jeg tør ikke lade dem spise Jordbær nu saa sent.«

»Jamen det er dog forfærdeligt,« buldrede Godsejeren løs, »er Nutidens Dreng saadan nogle Svæklinge, nej, saa skulde I se, da jeg var Spejder, da . . .«

Drengene saa bedende op paa deres Fører. Ikke alene skulde de undvære Jordbærrene, men ogsaa døje Skoerne.

Nej, Føreren rystede paa Hovedet. Hvorfor, hvorfor?

»I vil maaske hellere høre min Kone læse op?« drillede Hr. Holm.

»Ja Tak.«

»Hvad siger I?«

»Ja Tak.«

»Nej, nu staar Verden ikke længere end til Lørdag Aften. Vil I høre min Kone læse op. Hun læser . . . Hakon Jarl.«

»Jeg tror, det vil være berigende for vores Aand,« sagde Hans beskedent.

»Sikken Ungdom, sikken Ungdom,« sukkede Godsejeren. »Kom saa frem med Jomsvikingen, Helene.«

Og saa læste Fru Holm.

Der gik et Kvarter, der gik tyve Minutter, den mest haabløse Fortvivlelse bredte sig over Drengenes Ansigt, men de holdt ud. Der gik en halv Time, der gik 31 Minutter, saa lukkede Fru Holm Bogen med et Smæld og gik over mod sin Mand.

»Maa jeg saa bede om de ti Kroner,« sagde hun blidt.

Ærgerlig trak Godsejeren en Tikroneseddel op af sin Tegnebog og rakte den hen mod sin Kone.

»Det havde jeg ikke ventet,« sagde han.

»Undskyld, Fru,« sagde Poul Peter. Han fik pludselig en bange Anelse. »Hvorfor fik Fruen de Penge? Var det for den udmærkede Oplæsning?«

Godsejeren lo:

»Aah ja, det kan man godt sige. Jeg har væddet med min Kone. Hvis nogen frivillig kunde holde ud at høre paa hendes Oplæsning i en halv Time, saa skulde hun faa ti Kroner. I holdt ud i 31 Minutter, jeg saa paa Klokken. I er nogle kønne Gæster, er I.«

Men Poul Peter blev ved.

»Var der mange, der kendte det Væddemaal?« spurgte han.

»Nej, det tror jeg ikke, — jo, Lange kendte det, Doktor Lange.«

»Er det en Herre med krum Næse og amerikansk Slips?«

»Akkurat, — kender du ham?«

»Ja Tak, mere end tilstrækkeligt, — det er ham, der er Skyld i, at vi ingen Jordbær fik, og i, at vi maatte sidde en halv Time og døje »Hakon Jarl« — undskyld, Frue!«

»Ih, det gør slet ikke noget,« svarede Fru Holm og vinkede med sin Tikroneseddel.

»Det skal hævnes. Jeg spæner.«

Og Poul Peter gled ud i Halvmørket.

Godsejeren saa forbavset efter ham.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte han.

Og saa maatte Patruljeføreren op med hele Historien. At sige, at Godsejeren lo, er et meget mildt Udtryk, han formelig brølede af Latter.

»Haa, haa, — saa fik vi gamle Dreng alligevel jer unge Svende til at gaa i Vandet. Haa, haa, Livet er atter værd at leve.«

»Ja, undskyld, Hr. Godsejer,« indvendte Hans, »men det forekommer mig, at det kostede Dem ti Kroner at faa os til at gaa i Vandet.«

Godsejerens Latter standsede brat.

»Ja saa sandelig, det gjorde det ogsaa. Den Skurk, den nederdrægtige Hallunk, han lovede at narre jer, men der var saa sandelig ingen, der bad ham tage mig med i Vandgangen. Det er anden Gang i mit Liv, han har faaet mig i Gyngen.«

»Hvornaar var saa første Gang?« spurgte Hans forventningsfuldt.

»Aa, det er ligemeget.« Godsejeren slog det hen. »Det var, da vi var Dreng og Spejdere ligesom jer, — det er over 20 Aar siden.«

Fru Holm smilede mod sin Mand. Saa vendte hun sig igen til Drengene:

»Kan Helbreddet stadig ikke taale en Portion Jordbær?« spurgte hun.

»Jo Tak, jeg tror, jeg tør tage Ansaret,« svarede Patruljeføreren smilende.

Poul Peter var igen gledet ind i Rækkerne.

»Naa, unge Mand,« raabte Godsejeren, »vil du lade den Forsmædelse sidde paa dig?«

»Nej.«

»Hvad vil du da gøre?«

»Fange ham, spærre ham inde, indtil han erkender at være overvunden.«

»Det kan du ikke!«

»Jeg har gjort det.«

»Fanget ham?«

»Ja, han gik rent tilfældigt ind ad en lille Dør, der var en Haspe uden for Døren, jeg lod Haspen falde.«

»Var der Tremmer for den Dør?« spurgte Godsejeren forventningsfuldt.

»Ja, der var.«

»Hurra! Hurra! Endelig slaar Gengældelsens Time — efter 20 Aar — 20 lange Aar. Dreng, I er vel nok helt rigtige. Først gør I min Kone en Glæde, og saa giver I mig en af de lykkeligste Stunder i mit Liv. Kom og deltag i mit Triumftog.«

Men Poul Peter holdt den glade Godsejer tilbage.

»Fjenden er fanget, men han er endnu ikke overvundet. De maa gerne komme med alle, men saa stille, saa han ikke hører os, han skal første kapitulere.«

»Vidunderligt, vi lister,« svarede Godsejeren.

SPEJDER JUL

Og saa listede de alle ned gennem Haven og ud i Gaarden og grupperede sig i tilbørlig Afstand fra Tremmedøren, mens Poul Peter indledede Forhandlingerne.

»Hallo, Hr.«

»Er det dig, der har lukket mig inde?«

»Jeg bekender, — ja, det er det.«

»Luk saa op igen, og det øjeblikkeligt!«

»Saa sagte, Hr. Vil De ikke først have en Portion Jordbær med Eddike paa?«

»Luk op!«

»Nu gaar jeg op og beder Fru Holm komme ned og læse Hakon Jarl.«

»Nej, du maa endelig ikke sige noget. Luk op, saa tilgiver jeg dig.«

»Det er næsten alt for meget. Vil De højtideligt erkende, at De er den lille?«

»Ja, ja!«

»Godt, — saa gentag efter mig: Bi, ba, bu, det er sjovt at være den lille.«

Og med monoton Stemme gentog Doktoren:

»Bi, ba, bu, det er sjovt at være den lille.«

Saa lukkede Poul Peter op.

Da Doktoren saa hele Skaren, smilede han.

Godsejeren løb ham i Møde og næsten omfavnede ham.

»Endelig,« sagde han, »efter de mange Aars Forløb, hvor er det dejligt!«

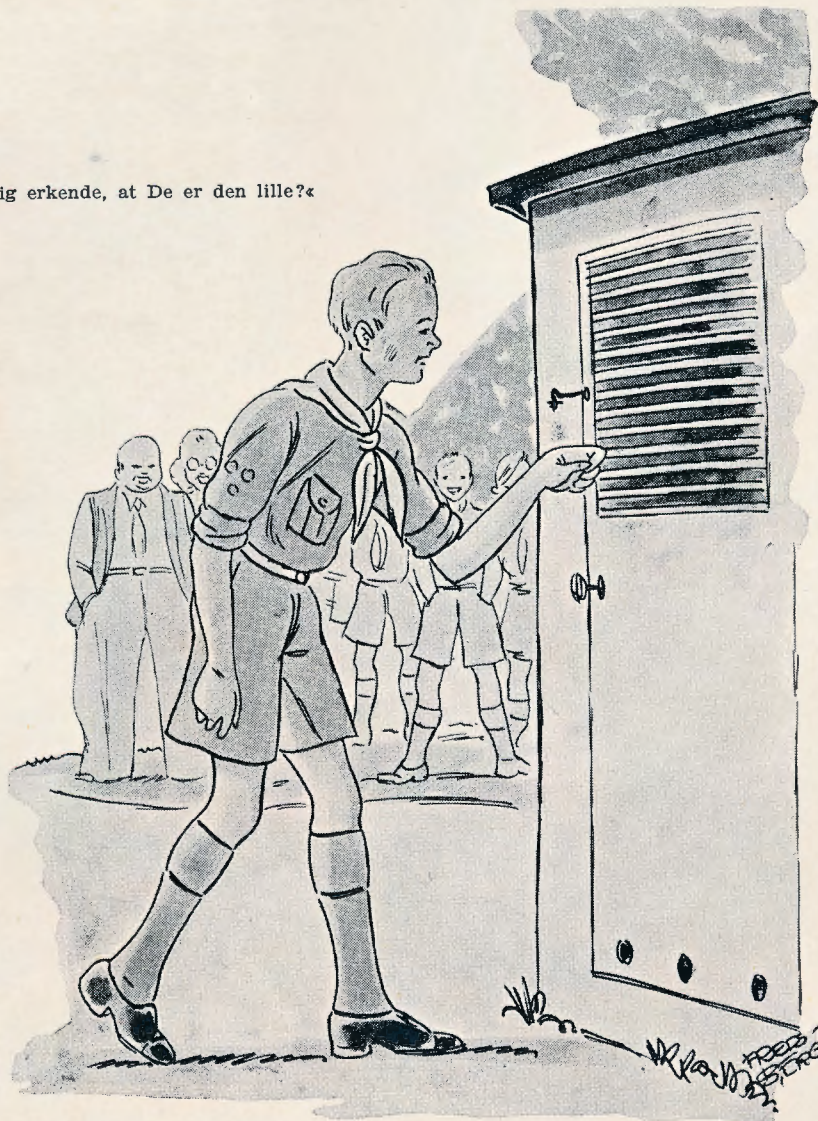
Men Doktoren saa slet ikke paa Godsejeren, han saa rundt blandt Drengene. Jo, der stod Poul Peter.

Han rakte smilende Haanden frem mod den unge Spejder.

»Maa en fra den gamle Garde trykke din Haand, det gjorde du smukt. I kan aabenbart endnu, I Dreng fra 1939.«

Spejderne saa fra den ene til den anden, og det blev de ved med, da de sad inde ved Jordbærrene. De forstod ikke meget af det hele, men Godsejeren var i straalende Humør, Fruen ikke mindre, og selv Doktoren lo og snakkede. Jordbærrene var dejlige, og man var godt tilpas. Hvad gjorde det saa, at der var noget, man ikke var helt klar over?

»Vil De højtidelig erkende, at De er den lille?«

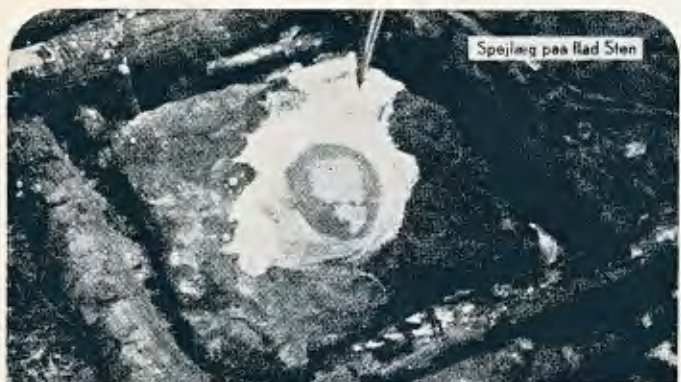

I VILDMA

LEJ

Hindbær af Roeskaal med Muslingeske

Spejling på Rad Sten

Spidstegte Kyllinger med stegte Kartofler

Til Mokkasinerne

*Hvem har snuset
til et Skovbaal
og hørt Birkens Knaster
knalde?
Hvem forstaar
i Nattens Mørke
straks hver Lyd?
Lad ham vandre
med de andre
unge Mænd, som en og alle
drager ud
til Længslens Lejr
og Livets Fryd!*

Rudyard Kipling
ved Valdemar Rørdam

Lidt uciviliseret - men dejligt

I VILDMANDS- LEJR

*Hvem har snuset
til et Skovbaal
og hørt Birkens Knaster
knalde?
Hvem forstaar
i Nattens Mørke
straks hver Lyd?
Lad ham vandre
med de andre
unge Mænd, som en og alle
drager ud
til Længslens Lejr
og Livets Fryd!*

Rudyard Kipling
ved Valdemar Rørdam

Lidt uciviliseret - men dejligt

SS=

Opvask - uden Bukser

Vildmandstørst

Og nu ventes der på Gnist

Ind og rede Seng i Sivhytten

Liden Flamme kan ofte --- gaa ud!

Mokasin-Snap-shot

Nr. 44 - blokket

Dyssekammer i Statsskoven »Blomeskobbek« paa Als.

J. Raben Fot.

SKOVEN

til Gavn og Glæde

Al Skovrider Just Holten

Billederne udlaant af
Danmarks Naturfredningsforening

Skov og Strand — den grønne Skov og det blaa Hav — Sdet er Danmark. Næsten enhver af vore Fædrelands-sange giver Udtryk herfor. Det er ogsaa karakteristisk for vort Land, at ethvert Sted ligger forholdsvis nær ved Havet. Havet er kendt af enhver — modsat hvad der er Tilfældet i de fleste Lande i Verden.

Ogsaa Skov findes næsten allevegne i Landet, og dog er Danmark et af de skovfattigste Lande i Europa og har i Forhold til sit Areal meget mindre Skov end vore Nabolande. Medens Tyskland har omtrent en Tredjedel, Norge en Fjerdedel, Sverige godt Halvdelen og Finland endog tre Fjerdedele af sit Landomraade dækket af Skov, har Danmark kun mellem en Ellevtedel og en Tolvtedel.

Engang var Danmark et skovrigt Land. Ikke blot i en fjern Fortid, som Tørvemoser og Køkkenmøddinger bringer sparsomme Bud om, nej, højt op i Middelalderen, ja helt ind i den nyere Tid har Landet været rigt paa Skov. Men Landbruget har stadig trængt Skoven tilbage. Heste og Køer har faaet Lov til at hente deres Føde dér og ved at æde den unge Opvækst forhindret Skovens fortsatte Formering. Hvor Rødderne raadnede i Jorden, trak Ploven sin Fure og lagde for bestandig det tidligere Skovland ind under det Erhverv, der i bogstavelig Forstand skulde give Brødet til den voksende Befolkning.

For mere end hundrede Aar siden førte denne Udvikling til Frygt for, at Landets Børn skulde komme til at mangle de Produkter, der dengang var Skovens vigtigste: Brænde og Træ til Husbygning, Skibsbygning og Redskaber. Det gennemførtes da ved Lov, at Skov ikke maa ryddes, og Kreaturer ikke færdes i Skoven. Dette Princip har siden været herskende.

I det sidste Hundredeaar er Skovbruget gaaet meget stærkt frem, saa det nu beskæftiger mange Mennesker og frembringer en stor Mængde Varer, der er nyttige eller uundværlige i vort daglige Liv.

»Jamen er det da Hensigten med Skoven, at den skal være en Fabrik for Varer? Er det Brænde, der staar i Skoven da noget, der betyder noget? Er Skovens vigtigste Opgave ikke den at være grøn og være smuk eller bare den at være der?« vil man maaske spørge.

Ja, stop nu lidt, lad os snakke lidt om det.

Naar Spejderne tager paa Tur, søger de fortrinsvis Skoven, og andre Mennesker gør det samme. Hvorfor spiller Skoven den store Rolle for alle, der søger ud i Naturen?

Der er vist mange Grunde. Der er *kønt* i Skoven, der er *Læ*, der er *Blomster* og *Planter*, *Fuglesang* og *Ugle-skrig*. Men først og sidst dog: der er *Plads*. Plads til at røre sig, Plads til at gemme sig, Plads til at være sig selv og rulle sig ud og strække Lemmerne uden at støde paa et Færdselsfyr.

Landbrugets vidtstrakte Arealer er i det store og hele tabu for Spejderen. Man maa ikke gaa i Kornet, ikke vade den unge Kløver ned, heller ikke Roerne, ikke jage Kreaturerne løse, ikke dit og ikke dat. Det er nødvendigt, og det er forstaaeligt for selv den mindste Ulveunge, at den Jord, der producerer Korn til Brød og Foder til Køer, Heste og Svin, vort Lands ypperste og verdenskendte Produkter, den Jord er ikke til at slaa Koldbøtter paa. Men gaa ind i Skoven, dér er Plads nok. Mens Fødderne tramper i Skovbundens Planter, staar Træerne og *gror*. Den Jord bliver ikke endevendt af Plov og Harve, ikke luget eller rensset. Skoven staar og vokser med sine Rødder dybt i den fugtige Jord, som den suger Næring af. Hvert Aar lægger nye Topskud en Alen til dens Vækst, og udenom de runde, slanke Kroppe lægger sig hvert Aar en tynd Kappe af nyt Ved, saa Træet vokser i Tykkelse Aar for Aar, den ene Menne-skegeneration efter den anden.

Hist og her ligger store jordfaste Sten i Skovbunden, hvor Isen har efterladt dem, da den trak sig tilbage fra Landet engang i en fjern Fortid, før noget Menneske havde sat sin Fod i dette Land, ja, før Skoven selv eksisterede. Saa megen Fred og Oprindelighed er der i Skoven, at man let faar det Indtryk, at disse gamle Træer — denne Skov, som staar saa *roligt*, *kun* staar der som Udflugtssted for Gamle og Unge, der trænger til frisk Luft, Ro og Motion. Og dog staar den og arbejder den lange Sommer igennem, dog følges dens Vækst med Maalinger og Beregninger af travle Forstmænd, som skal passe paa, at den aarlige Hugst ikke bliver større end den Vedmængde, der aarligt vokser til, saa at Skovens Vedmasse-Rigdom ikke formindskes. Naar Skoven har naaet en vis Alder, bliver dens Vækst svagere, og for at ikke Produktionen skal gaa ned, maa det, der er gammelt, give Plads for en ny Generation af hurtigt voksende, unge Træer.

Den Alder, hvor man skrider til Hugst og Plantning af ny Skov, er forskellig for de forskellige Træarter. For Bøg og Eg over 100 Aar, for Naaletræerne oftest mellem 50 og 70 Aar.

Det kan maaske undertiden synes haardt, naar den gamle Skov falder for Skovarbejderens Økse med det meterlange Skaft og den lange Fældesav; men det er ligesaa selvfølgelig som, at Selvbinderen tager den bølgede Rug efterladende en nøgen Stubmark, og at Ploven vender Stubben til en endnu mere nøgen Pløjemark. Skovens Sammensætning og Indhold af store Træer bliver jo

ikke ændret ved den Fremgangsmaade. Naar der kommer ny Ungskov i Stedet for den gamle, og naar den midaldrende Skov efterhaanden bliver gammel, medens den unge bliver midaldrende, saa ligner Skoven jo bare Menneskesamfundet, hvor ogsaa de forskellige Aldre til Stadighed lever og vokser mellem hverandre.

Den Mængde Ved, der aarlig frembringes og hugges i de danske Skove, udgør ca. 2 Millioner Kubikmeter, og heraf er omtrent Halvdelen Brænde og Halvdelen, hvad man kalder Gavntræ. Dette Gavntræ danner Raamaterialet for en Mængde Fabrikker og træindustrielle Virksomheder: Savværker og Skibsværfter, Møbelfabrikker og Træskofabrikker, Trældsfabrikker, Imprægneringsanstalter, der tildanner og imprægnerer Træ til Jernbanesveller, Telefon- og Telegrafstænger og Højspændingsmaster, Emballagefabrikker, Finérfabrikker og meget mere. Sammen med Kul, Olie og Jern maa Træ regnes til de 4 vigtigste industrielle Raastoffer, og det er da klart, at de Produkter, som Danmarks ca. 4000 Kvadratkilometer Skov frembringer, er af megen Betydning for Samfundet.

Spørgsmaalet, om Skovens Betydning er størst som Producent af nyttige Varer eller som Plads for Friluftsliv og Idræt, Kilde til Sundhed, Udvikling og Glæde, det kan vi altsaa roligt lade ligge, for begge Interesser kan varetages samtidig, Side om Side, naar de, der udøver Idrætten og nyder Friluftslivet, forstaar Vigtigheden af den anden Opgave for Skoven og for de Mænd, hvis Liv og Virksomhed er blevet Skovbruget.

Alle de Varer, vi nævnte før, kender Spejderen saa godt, de ligger i Skoven som runde Træstammer eller som »Brændestabler«, som det hedder i Spejdersproget, skønt de ligesaa ofte indeholder *Gavntræ*.

Dette Træ bliver omhyggeligt opmaalt, optalt og bogført, og derfor bliver Skovfogeden ikke glad, naar en ubetænksom Spejder har væltet en »Brændestabel«, eller en særlig ivrig Patrulje har fjernet Brændestykker for at bygge en Bro over en Grøft. (Denne sidste Gerning kaldes i Juraen med et fint Ord Brugstyveri).

Det med ikke at smide Madpapir og lade Meldinger eller Spor ligge er mere et Spørgsmaal om Velopdragenhed end om at gøre Skade. Meget vigtigere er det f. Eks. at vide, at ethvert lille Søm i et Træ kan betyde en ødelagt Savklinge, med deraf følgende Tab af Arbejdsfortjeneste, Spild af Tid og direkte Udgift. Og ethvert knækket Topskud, ethvert nedtrampet lille Træ, ethvert Rids eller Hug i en Stamme betyder Tab af Vækst, Nedgang i »Høsten«s Størrelse og er en Hensynsløshed, der fuldtud kan sammenlignes med det at træde Kornet ned, saa Høstmaskinen ikke kan faa det med. Tænk paa, naar du staar overfor et stort Træ, at flere Generationer af Forstmænd har plejet og følt Omsorg for det. Saarer du det med Søm eller Øksehug, saarer du ogsaa de Mænd, hvem den daglige Omsorg for Skovene er betroet — og bidrager til at vække Uvilje mod Spejderbevægelsen.

Den vanskelige Tid for Skoven er som for andre levende Væsener den spæde Alder. De Planter, der plantes i Skoven, er ikke 2—3 Meter høje Vejtræer. Ofte er Planterne kun 1—3 Decimeter høje, naar de bliver plantet, og undertiden saar man f. Eks. Agern, hvor man ønsker at frembringe Egeskov. Disse smaa Planter kan være vanskelige at se, naar de staar mellem Anemoner, Skovmærker og Græs, og mange Skovgæster, Spejdere ikke undtaget, har sorgløst lejet sig i saadanne unge Planter uden at opdage dem — men ikke uden at skade dem. Her er en smuk og praktisk Opgave for Spejderens Iagttagelsesevne.

Nu behøver de gamle Træer ikke at være forsvundet fra de Arealer, hvorpaa der er plantet, saa det er ikke alene paa de helt aabne Pladser, man kan vente at finde Plantning. Ofte efterlades en Skærm af gamle Træer, der kan beskytte de unge Afløserer mod Vind og Sol, Udtørring og Nattefrost i Foraartiden.

Ofte benyttes ogsaa »Selvsaaning« i Skovbruget, d.v.s. at man lader de Træer, der er spiret frem af Frøet, hvor

det er faldet paa Skovbunden, gro op til ny Skov. Saa-dan Selvsaaning kan ofte have et saa uregelmæssig Præg, at den opmærksomme Spejder er klar over, at den ikke er frembragt af Menneskehaand. Men gaar han videre i sit Ræsonnement og mener, at det derfor er tilladt at opgrave eller afskære Planterne, saa er han altsaa helt paa gale Veje. »Kulturarealerne«, som Forstmanden kalder de Steder, hvor der nylig er plantet eller saadet, udgør ikke engang en Tiendedel af Skovens Areal, og Skoven er stor nok, saa dens Besøgende kan holde sig borte fra Skovens »Barnekammer«.

Allermest i det tidlige Foraar, naar det gamle Græs er tørt og kan fænge som Krudt, er enhver Færden af Folk, som kunde finde paa at bruge Tændstikker i disse Dele af Skoven, yderst farlig. Der brænder hvert Aar megen ung Skov i dette Land paa Grund af Uforsigtighed. Naar det falder i med rigtige Tørreperioder om Foraaret eller Sommeren, saa gaar Forstmanden vel som Landmanden og haaber paa Regn for sine Planter; men først og fremmest ønsker han Regn inden Søndag — af Frygt for Brandfaren.

Nu har vi talt meget om Planter; men vi kan ikke forlade Skoven uden et Par Ord om dens Dyreliv. Hvad der findes af Dyr i Skoven, ved vel de fleste Spejdere Besked med. Af Pattedyr: lige fra Hjortearterne og vore største Rovdyr: Ræv og Grævling ned til de forskellige Arter af Mus, Spidsmus og Flagermus, af Fugle: lige fra Hejrer og Fasaner til de Tusinde Sangfugles brogede Skare.

En Mængde Pattedyr og Fugle søger Skoven som Skjul og særlig som den fredelige Yngleplads. De Fugle, der ruger paa Jorden, er her sikrede mod Plov og Harve og særlig mod Slaamaskinens farlige Tænder, og i Krat og Tykninger er der Fred for de vilde Dyrs gode Ven og værste Fjende: Mennesket. Det er i al Fald de sidste Steder i dette Land, hvor der er Haab om at finde den nødvendige Fred til at bringe Yngelen frelst igennem den første farlige Tid, da Ungerne er ude af Stand til at flygte. Hvis denne sidste Skanse falder, maa vi være forberedt paa at skulle sige Farvel til en stor Del af vort vilde Dyreliv. Enhver Spejderfører, der planlægger en Øvelse, særlig en større Øvelse i Forsommertiden, holder en Vrimmel af spæde Fugleliv i sin Haand. Hvis de vilde Dyr var paa Talefod med Spejderne, vilde de Foraar og Forsommer igennem bede: ikke igennem — udenom Tykninger og Krat.

Udsigt fra »Luknam« ved Furesø.

Sigvart Werner Fot.

En Dag ombord

Livet paa
en Amerikabaad

Af
Kjeld
Helweg-
Larsen

SIRENEN tuder ... Skibsorkestret sætter i med Nationalsangen ... der viftes med Lommetørklæder ... der raabes Hurra og god Rejse ... en for en brister de utallige Serpentinere og daler som Blade ned paa Kajen, de store Tove kastes los, og ganske langsomt begynder den store smukke Amerikadampner »Drottningholm« at sejle ud af Havnen. Afstanden mellem Kajen og Skibet forøges hurtigt. Tilsidst forstummer Stemmerne paa Land. Livet ombord paa det svømmende Palads er begyndt.

Har du nogensinde oplevet en Dag ombord paa en saadan Amerikadampner. Dersom dette ikke er Tilfældet, har du snydt dig selv for intet mindre end en Oplevelse for Livet. For dét er et Eventyr. Ganske vist er »Drottningholm« ikke af Format som »Normandie« eller »Queen Mary«, ligesom det ikke gælder for dets Kaptajn at konkurrere med disse Dampneres enorme Hastigheder. Til Gengæld føler Passagererne sig straks hjemme i de stilfulde Omgivelser. Vi danske, der er draget paa Krydstogt, har i »Drottningholm« faaet en ikke ringe Erstatning for en af vore egne i sin Tid saa berømte Amerikabaade. Og det skal siges til Svenskernes Ros, at de gør, hvad de kan forat faa de danske Passagerer til at befinde sig godt ombord.

Der meldes klar til Spisning. Skibets 700 Passagerer fordeles i 3 Spisesale, hvor man faar anvist sin Plads ved et af de mange smaa Borde. Inden der er gaaet mange Dage paa Rejsen, har man sluttet sig sammen med en eller anden Klike.

Spisesalen alene er en Drøm af Luksus og Hygge. Store tunge Tæpper paa Gulvet, Blomster i Vaserne, en glimrende Kost og last not least: nogle fortræffelige Stewarder.

Man befinder sig ombord, som var man paa et stort

flydende Hotel. Den første Dag vandrer man som i en Labyrint. Det varer noget, inden man finder ud af, hvor Ens Kahyt er; men ogsaa her er Stewarderne straks parate til at hjælpe Passagererne tilrette. Minder Skibet om et Hotel, minder Kahytten En ikke saa lidt om et Hotelværelse.

Alt imens sejler »Drottningholm« støt og roligt frem over Havet. Vi nærmest glider af Sted. Ikke en eneste Rystelse mærkes, ikke Antydning af Støj fra de kraftige Motorer, som driver det flydende Hotel frem gennem Vandet.

Solen staar højt paa Himlen. Livet ombord er i fuld Sving. Paa A-Dækket og paa »Taket«, som Agterdækket kaldes, spiller to Skibsorkestre. Det ene Sted lægges Hovedvægten paa klassisk Musik, medens det andet Orkester udelukkende helliger sig Jazzen. De mange

Hr. og Fru Neptun optræder.

Passagerer har straks fundet sig tilrette. Liggestolene er kommet frem. Nogle foretrækker at ligge og nyde Sølivet i en af disse — medens andre hellere vil danse eller drive Sport. Ikke mindst samler Sporten en stor Del af Skibets Ungdom. Og der er nok at tage fat paa. Her er Ping-Pong, Dæk-Tennis, Baby-Golf og mange andre Forlystelser. I Svømmebassinet paa Dækket er Badelivet allerede forlængst i Gang. Efter en rask Svømmetur i det friske Saltvand, som ustandseligt fornyes, idet der stadig pumpes Vand i Bassinet fra Havet, kommer Turen til Solbadet paa Agterdækket. Der bliver rigeligt Brug for Niveacrèmen, dersom de kvindelige Passagerer ikke skal blive skoldet i den bagende Solvarme.

Naar Formiddagskoncerten er færdig, gør man sig klar til Lunch. Damerne behøver ikke at gøre sig store Anstrengelser med Hensyn til Klædedragten til dette Maaltid. De fleste nøjes simpelthen med at tage en Trøje paa over den nøgne Ryg, medens de mandlige Passagerer ifører sig Jakke.

Efter Kaffen, som indtages paa Promenadedækket, »driver« vi videre. De Passagerer, som ønsker at læse en Bog, kan — dersom de ikke har forsynet sig med Litteratur, inden de forlod Land — paa Biblioteket faa omtrent al Slags Litteratur. Andre igen slaar sig ned i hyggelige Skrivestuer og begynder Skrivningen af de utallige Kort til Venner og Bekendte i Hjemlandet.

Der er overhovedet en fuldkomen Mani med disse Kortskriverier. Dagen inden vi første Gang naar Land paa Rejsen, køber Passagererne — de fleste af dem — en Stabel Kort. Adskillige »snyder« lidt med, inden de kommer i Land, da at fortælle om, hvilken »vidunderlig« By de nu er kommet til. Det er Eftermiddag. Solen sender stadig sine varme Straaler ned over de ferieglade Mennesker, som atter har genoptaget Svømmingen og Sporten. Der er nu Promenade-koncert, og et andet Sted forlyster en Sanger Passagererne med Bellmann's udødelige Viser.

Ikke en Vind rører sig, og der er næppe een eneste af de 700 Passagerer, som har tænkt sig Muligheden af, at man overhovedet kan blive søsyg paa Søen. Jo, vist nyder vi Livet ombord.

Selvfølgelig gøres der meget fra Skibets Side for at opmuntre Passagererne. Nogle Eftermiddagstimer gaar en Dag med »olympiske Lege«. Et særligt Forlystelsesraad staar for hele dette muntre Arrangement. Og det er ubeskriveligt morsomt at overvære Stævnet.

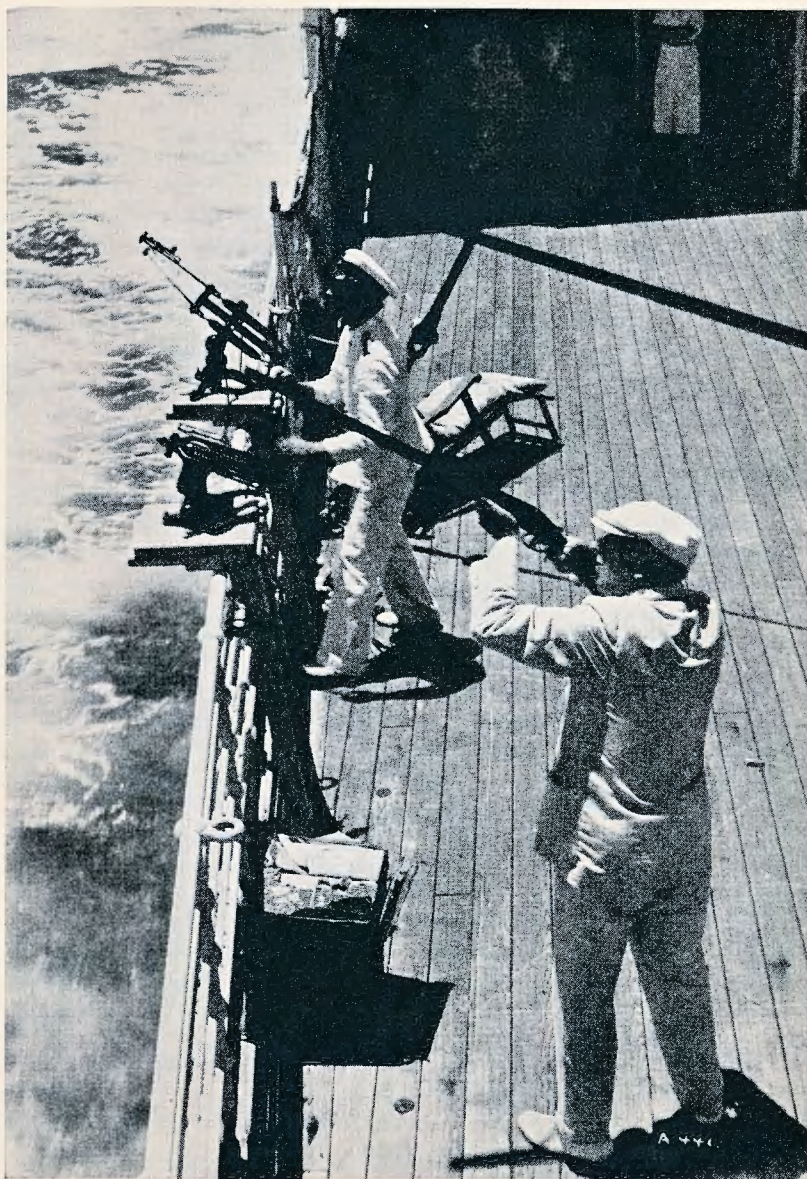
Alene Optakten til disse »Lege« er den festligste, man kan tænke sig. Alle »Sports-heltene«, saavel kvindelige som mandlige Deltagere, marcherer med Skibets Orkester i Spidsen til »Sportspladsen« paa Agterdækket. Og saa gaar det Slag i Slag. Bag-

efter faar Vinderne udleveret Sølvbægre, og der raabes Hurra for Sejrherrene.

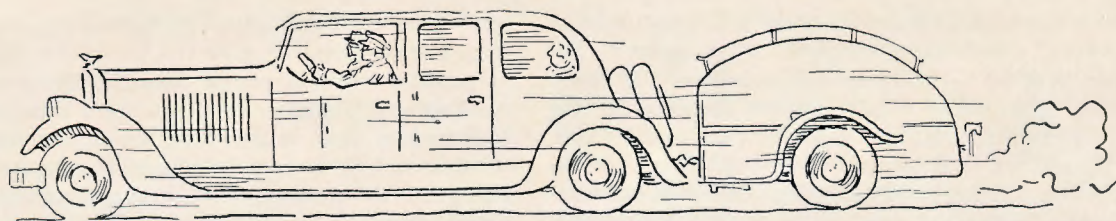
Omsider er det blevet Middagstid. Damerne møder nu op i »grand Toilette« og Herrerne i Smoking. En lang Spiseseddel skal vi igennem, og under hele Maaltidet musicerer Orkestret i den festligt oplyste Spisesal. De fleste har vel sagtens glemt, at de er ude at sejle. Først da vi kommer op paa Promenadedækket og ser den vidunderlige Solnedgang i Havet, er vi atter klar over, at vi stævner mod fremmede Lande.

Aftenlivet tager sin Begyndelse. Nogle gaar i »Biografen«, andre slaar sig ned paa Dækket . . . Musiken spiller op til Dans. Kl. 24 forstummer Musiken, og de fleste Passagerer gaar til Ro, dødtrætte af den megen og stærke Søluft. Enkelte foretager smaa natlige Promenadeture op og ned ad Dækket i den stjerneklare Sommernat.

Jeg gaar til Køjs — en Dag ombord er til Ende.

Der skydes til Maals.

Millionærspejderen

Af Sønderby Troppens Dagbog

Ved E. Th. Bjørn - Illustreret af Aage Gotved

»Naa, Kaj Aage, er alt saa i Orden til Patruljelejren?»

»Ja, vi lagde sidste Haand paa Værket i Gaar.«

Kaj Aage havde ofte haft sin Patrulje ude paa Week-end Lejre, men nu havde han faaet Lov af sin Tropfører at tage ud i et Par Dage. Sommerlejren faldt sent paa Ferien, og saa var det rart de første Fridage at tage lidt ud, naar det som i Aar var muligt.

Tropfører Høgh kiggede lidt tøvende paa sin »storartede Medarbejder«, som han af og til for Spøg kaldte Kaj Aage.

»Jeg er bange for, at jeg har en Overraskelse til dig, som du maaske ikke vil synes saa godt om. Ser du, jeg vilde gerne om I vilde tage en Gæst med jer.«

»En Gæst?« gentog Kaj Aage forbavset.

»Ja, du kender sikkert fra Skolen Hans Peter Hansen fra »Søholm«. Trods de mange Penge — Millioner siger man — hans Far har tjent paa Spekulationer paa udenlandske Børser, saa er det vist en trist Tilværelse, Hans Peter fører.«

»Vil han være Spejder?« afbrød Kaj Aage sin Tropfører. »Han har jo ellers aldrig faaet Lov til at være sammen med andre Drengene. Til og fra Skole og naar han ellers skal ud, transporteres han i deres store Rolls Royce. Han er rent til Grin! Og saa har han langt, krøllet Haar, Høgh. Jeg siger Dem, han ligner et rent Pige-barn.«

Høgh lagde sin Haand paa Kaj Aages Skulder.

»Fru Millionær Hansen har bæret mig med et Besøg,« smilte Høgh. »Hun vilde sætte stor Pris paa, at hendes Søn blev Spejder, og forhørte om der ikke snart var en Lejr. Jeg søgte at forklare hende, at det næppe var rigtigt, at hendes Hans Peter begyndte sit Spejderliv med at tage i Lejr, — men for Resten er Ideen nu alligevel ikke saa tosset, vel, Kaj Aage? Saa faar I straks at se, hvad han duer til. Slaar du til og vil du og Patruljen tage jer godt af ham?«

»Selvfølgelig — og maaske er han slet ikke saa tosset, naar vi faar kigget lidt paa ham i fri Luft.«

»Kunde du saa ikke stikke op paa »Søholm« i Morgen og hilse Fruen og aftale det videre fornødne med hende?«

Næste Eftermiddag stod Kaj Aage foran »Søholm«s

store Egetræsdør og ringede paa, medens Hjertet hoppede i Jazztakt i Brystet.

Han blev af en noget overlegen Tjener vist videre frem til en Stue og meldt til Fru Millionær Hansen. Aldrig havde han set saadan en Luksus før! Du godeste for en Butik her var!

Fru Hansen kom sejlene lydløst hen over de tykke Tæpper trods sin omfangsrige Skikkelse. Hun stirrede undersøgende paa Kaj Aage gennem sin Stanglorgnet. Kaj Aage ønskede, han aldrig havde vovet sig ind i Løvindens Hule.

»Du er da ikke den unge Mand, Hr. Høgh omtalte for mig, der skal lede en Spejderlejr?«

»Jo,« smilte Kaj Aage og fik sin Selvtillid igen. »Jeg har været i mange Week-end Lejre før, og naar »Spejderlejren« ikke tæller flere end seks-otte Deltagere, saa gaar det sagtens.«

Fru Hansen stirrede endnu grundigere paa Kaj Aage, som atter følte sig lidt underligt.

»Ja — Hans Peter kan faa Lov at tage med dig i Lejr,« udbrød hun pludselig og lod Lorgnetten falde med et Klask, »hvis du vil love mig at se godt efter ham og sørge ordentlig for ham.«

»Det lover jeg, Frue.«

»Ser du, Hans Peter er ikke saa stærk, saa jeg vil bede dig sørge for, at han faar sin Varmedunk med sig i Seng hver Aften.«

Kaj Aage gjorde store Øjne og sank noget.

»Og saa man han have en Skefuld Maltsaft, før han sover,« fortsatte den omsorgsfulde Moder, »Hans Peter kan ikke lide det, og tager det ikke, hvis man ikke passer paa, men det vil du nok?«

»Ja, Frue,« fik Kaj Aage fremstammet.

Fru Hansen lod Munden løbe den næste halve Time og gav til sidst Kaj Aage en lang Liste over, hvad han særlig skulde sørge for vedrørende Hans Peters Ve og Vel.

»Jeg sender saa min Søn ned til Lejren i vor Vogn, saa han er der Klokken fire — og saa er der vist ikke mere.«

Nej, det var der ikke, virrede Kaj Aage med Hovedet. Han var fuldkommen rundtosset af al den megen Snak

og kom først rigtig til sig selv igen, da han stod ude paa den brede Trappe foran »Søholm«.

»Pu-u-u-h ha!« sagde han og skubbede Hatten i Nakken. »Den var vel nok hamber. Er Fyren ligesaa vellykket som Fru Moderen, saa skal vi nok faa Halløj.«

Lørdag Eftermiddag tog Løvepatruljen ned til deres Lejrplads ved Bøgenæs, hvor de var gode Venner med en Skovfoged og havde faaet Lov til at ligge i Lejr paa det mest henrivende Stykke Danmark.

Patruljeteltet blev hurtigt rejst og et Stykke derfra et mindre til Køkkenbrug. Under Kaj Aages Ledelse var man ved at trække Tov udenom Køkkenpladsen, da hans »højre Haand« Ole pegede ned mod Skovstien.

»Nu kommer han vist tøffende?« sagde han.

Løverne kiggede hen mod Stien.

Langsomt kom en lang Orm af en Rolls Royce luskende og bag den bumpede en Paahængsvogn af nyeste Skrig.

Løverne maabede og glemte næsten at trække Vejret.

»Du godeste!« udbød Mogens. »Der er Oppakning til en hel Division.«

Paa Bagsædet sad Hans Peter Hansen tilbagelænet med Krøllerne flydende om sit runde Ansigt.

»Han har min Sandten Spejderdragt paa,« lo Erik.

Rolls Roycen gled op foran Spejderne og en Tjener og Chauffør sprang ud og lukkede Vogndøren op.

Hans Peter traadte ud hilst med fuldt Honnør af sine to tjenende Aander.

Kaj Aage stak ham sin venstre Haand.

»Velkommen, Hans Peter! Jeg troede nu bare ikke du kom i Spejderdragt.«

Hans Peter blev lidt rød.

»Jeg troede godt, jeg maatte, naar der bare ikke var Spejdermærker paa den.«

»Saa maa du tro om igen. Men vil du ikke hilse paa Resten af Patruljen?«

Chaufføren rømmede sig svagt.

»Hvor maa jeg slaa den unge Herres Telt op?« spurgte han ærbødigt.

Kaj Aage anviste et Sted et Stykke fra Patruljeteltet. Chaufføren og hans Ledsager gik i Gang med Arbejdet, og Spejderne saa kritisk vurderende til som de Fagmænd de var.

Aldrig i deres Liv havde de set saadan et Telt! Det var lavet af det tyndeste, fineste Ballonstof, og Ole vilde aflægge Ed paa, at Teltstængernes Beslag var af Sølv!

Da Chaufføren var færdig med Teltet, begyndte han at læsse Paahængsvognen af. Først en Lejrseng, en Madras, Tæpper og Lagner af det fineste, hvide Hør-lærred. Det forsvandt i Teltet, og den unge Herres Seng blev omhyggelig redt. Saa kom der et sammenfoldeligt Bord; det blev ogsaa sat ind i Teltet sammen med en lille Stol og et Par Liggestole.

Løverne gned Øjnene og kneb sig i Armene for at forvise sig om, at de var vaagne. Var det muligt! Potter og Pander af alle Størrelser og Udseender viste sig for dem. Det var et helt Katalog fra et Friluftsmagasin.

»Nej, nu maa I holde paa mig,« stønnede Mogens, »der er ogsaa en Varmedunk!«

Da Paahængsvognen var læsset af, laa der et helt lille Bjerg udenfor Teltet.

Chaufføren vendte sig om mod Kaj Aage: »Og saa overlader jeg den unge Herre til Deres Omsorg.«

»Tak,« var det eneste Kaj Aage kunde faa sagt, og saa vendte han sig om mod Hans Peter.

»Naar du faar lidt Orden i det der og alt paa rette Plads, saa kan du komme hen og give os et Nap med Aftensmaden.«

Den næste halve Time havde Hans Peter travlt, men alle hans Grejer svandt som Dug for Solen ind i hans fine Telt til stor Undren for Spejderne.

Da han var færdig kom han hen til Kaj Aage. »Saa!« sagde han blot.

Kaj Aage pegede paa en Lærredsvandspand. »Kan du ikke gaa hen til Kilden bag Træerne der og hente en Spand Vand.«

Hans Peter travede af Sted med Lærredsspanden, men da han efter et Kvarters Tid endnu ikke var kommet tilbage, blev Kaj Aage lidt urolig og gik ned til Kilden for at se efter ham. Han fandt Spanden ved Siden af Kilden, men Hans Peter var der intet Spor af.

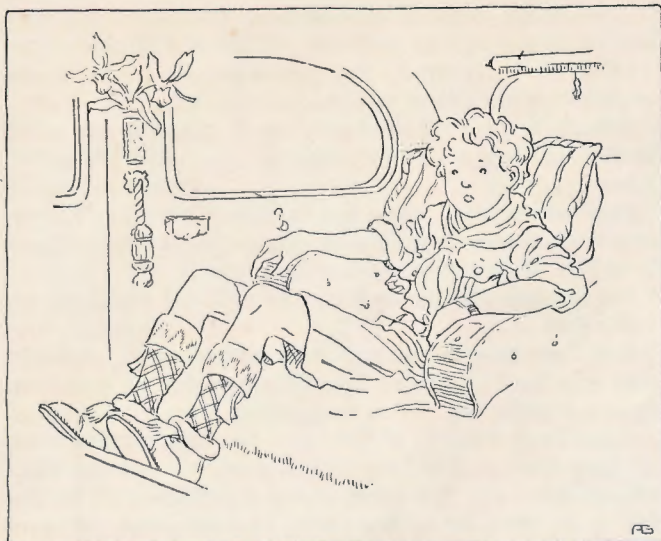
Kaj Aage for tilbage til Lejren.

»Hans Peter er stukket af,« raabte han. »Han er nok allerede blevet ked af Lejrlivet.«

»Var jeg dig,« sagde Ole, »stak jeg ham en Retur-

Fru Hansen stirrede endnu grundigere paa Kaj Aage.

Paa Bagsædet sad Hans Peter tilbagelænet med Krøllerne flydende om sit runde Ansigt.

billet til det første Tog, som kunde levere ham tilbage til hans mødrene Ophav.»

»Sludder! Jeg har lovet at tage ham med i vores Lejr og oven i Købet at passe godt paa ham. Altsaa maa vi finde ham.«

Løverne travede ud paa Landevejen, og de maatte trave længe uden at finde det mindste Spor af den bortrømte. Ingen, de spurgte, havde set noget til ham. Men da de naaede frem til et Sving i Vejen, kom en Dreng imod dem, som nok kunde se ud til at være Spejder.

»Der er han, skal I se,« udbød Kaj Aage.

»Han der! Jeg tør vædde ti stegte Rødspætter med Citron paa Halen, at han der ikke er Hans Peter,« svarede Erik.

Drengen havde nu ogsaa faaet Øje paa dem og stod stille. Løverne satte i Hurtigløb mod ham og standsede saa tre Skridt foran ham. Var det Hans Peter eller var det ikke Hans Peter?

»Hvad glør I saadan paa?« spurgte Drengen.

Jo, Stemmen var virkelig Hans Peters, men Udseendet! Hvor var Krøllerne?

»Synes I maaske ikke, det klæ'r mig, at Barberen i Fjordby har taget Krøllerne? Jeg har i flere Aar lovet mig selv, at jeg ved første Lejlighed vilde af med dem og ligne andre Dreng. Og nu er det sket!«

»Bravo!« raabte Mogens og tog sine nærmeste Kammerater under Armen i en vild Krigsdans om den forvandlede Hans Peter. »Du skal nok blive god, inden vi bliver færdig med dig.«

Løverne var godt trætte efter den lange Cykletur og Lejrrejsningen, saa de vilde tidlig til Ro. Kaj Aage fulgte Hans Peter over til sin Luksus-Bungalow, gav ham en Skefuld Maltsaft, som lovet, men lod som han ganske glemte Varmedunken og sørgede saa for, at Hans Peter kom godt ned i Dun-Soveposen, der laa bredt ud paa Feltsengen.

Saa gik han til Ro i Patruljeteltet, hvor Kammeraterne allerede var faldet i Søvn. Han døsede ogsaa hurtigt hen. Men pludselig var han lysvaagen igen. Lød der

ikke halvkvalte Raab om Hjælp? Hurtigt for han ud af Teltet.

»Hjælp! Hjælp! En Slange! En Slange!«

I tre Spring naaede han hen til Hans Peters Bolig, hvorfra Raabene kom. Han rev Teltdøren helt op og lyste ind med sin Lommelygte. Oppe paa Hans Peters Kluns laa ganske rigtig »en Slange«. Tungen spillede i Munden paa den og den hvæsede.

»Det er nok en Hugorm,« lød det dybt nede fra Hans Peters Sengetøj.

»Hallo — kom her og giv et Nap med,« raabte Kaj Aage, og søvndrukne kom et Par Løver luntende. »Der er en Hugorm i Hans Peters Telt, skynd jer og hjælp mig at faa ham ud.«

»Skal vi ikke tage ham og hele Sengen paa en Gang?« foreslog Ole.

De hev til i Feltsengen, men da den skurrede hen over den ujævne Grund fik den Benskade og nægtede ganske at holde Balancen i nogenlunde vandret Stilling.

»Du maa ind i Teltet hos os,« sagde Kaj Aage til Hans Peter, som efter meget Besvær endelig var blevet viklet ud af Sengetøjet. »I den Seng kan du ikke ligge i Nat og paa Jorden gaar ikke an, før vi har faaet set om Hugormen stadig spiller Gæsterolle hos dig, og det kan vi ikke faa ordnet i Aften. Vi klemmer os sammen i vores Telt, saa bliver der nok ogsaa Plads til dig, Hans Peter.«

Det var Synd at sige, at Hans Peter sov særlig meget den Nat. Det var jo saa uvant at ligge saa haardt, men hvor han nød ikke at være i sit eget Telt, men sammen med Kammerater, selv om Jorden var haard og Pladsen kneben.

*

Løverne var tidlig oppe næste Morgen. Hans Peter saa til, medens de lavede Havregrød.

»Han hører vist til de morgendæmpede,« mente Erik, »men saa meget desto bedre.«

Kaj Aage lagde Mærke til, at Hans Peter ikke spiste ret meget.

»Jeg tror, det er Forskrækkelsen fra i Aftes,« undskyldte han sig med. »Jeg er ikke rigtig vel, saa hvis I ikke har noget imod det, vil jeg gerne tage den lidt med Ro til Morgen.«

»Ja, gør bare det,« sagde Kaj Aage. »Naar vi har vasket op og faaet Lejren i fin Orden, gaar vi en Tur i Skoven og tager Brænde med hjem til Middagskogningen. Inden vi skal spise kan der saa blive Tid til en Vandgang; du kan jo hvile dig, til vi er hjemme igen, for du vil vel nok med i Vandet?«

Hans Peter nikkede; jo det vilde han nok.

Kaj Aage og Løverne forsvandt ind i Skoven, og Hans Peter var overladt til sig selv.

I en halv Snes Minutter daskede han planløst omkring, saa satte han sig ned paa en Træstub.

»Om jeg vil med i Vandet?« mumlede han for sig. »Selvfølgelig! Men jeg vil bare ikke have, at der ligesom hjemme i Svømmebassinet i Parken skal staa en og hyle: Nu skal du op, Hans Peter, ellers bliver du forkølet. Altid har der været en i Hælene paa mig, aldrig har jeg faaet Lov at være mig selv! Uh! Og selv om de

er vældig flinke her, saa skal Kaj Aage alligevel kommandere med mig. Nej — endelig er Chansen der. Jeg vil være helt mig selv i Dag.»

Han tog et Stykke Papir og skrev med en Stump Blyant: Lad være med at lede efter mig — jeg skal nok komme igen i Aften!

Saa gik han over i sit Telt og klædte sig om i sit Skiftetøj, tog Badebukserne under Armen og vandrede ned mod Stranden med Kurs mod Bøgenæsbugten.

Da Løverne kom hjem med Brændet, saa de sig om efter Hans Peter. Han var ikke i sit Telt og svarede ikke, da de kaldte. Pludselig fik Mogens Øje paa Hans Peters Seddel paa Stangen i Køkkenteltet.

»Han er stukket af igen!« raabte han.

»Lad ham løbe,« foreslog Ole. »Han ødelægger jo det hele for os med sine Kunster.«

»Nej,« sagde Kaj Aage bestemt. »Jeg maa for anden Gang gøre Jer opmærksom paa, at jeg har lovet at passe paa ham. Men jeg skal love Jer, at tredie Gang skal han ikke faa Lov at spæne fra os, om jeg saa skal have ham tøjret til mit Haandled Dag og Nat. Men Vandgangen vil vi ikke narres for. Vi kan jo saa samtidig holde Udkig efter ham.«

Stranden i Nærheden af Lejren var enten fyldt med Sten eller fedtet af Ler og Fjordslik. Men henne bag Næsset var der god Sandstrand. Der laa et lille Traktørsted, og dér søgte Fjordbys Befolkning ogsaa hen for at bade. Hans Peter havde været her før paa en Biltur og styrede nu ogsaa sine Skridt derhen.

»Det er vel nok Liv,« nynnede han for sig selv. »For første Gang kan jeg gøre ligesom jeg vil. Nu gaar jeg i Vandet og saa spiser jeg i »Strandlyst« og saa ser vi, hvad Dagen ellers vil bringe.« Hans Peter var i topfint Humør.

I »Strandlyst« lejede han et Omklædningstelt, men da han kom ud fra det kun iført Badebukser, havde han nær faaet et Slagtilfælde. En fem-seks Spejdere dukkede op paa Stranden. Var Løverne allerede paa Sporet efter ham? Bare rolig — han skulde nok slippe fra dem, til det passede ham at vise sig i Lejren igen.

Han saa, at Spejderne var ved at trække i Badetøjet, og at de ikke vovede sig ret langt ud.

»Hvis de ikke vil andet end ligge og pjaske dér, saa er den fin.«

Hans Peter var en god Svømmer takket være Svømmebassinet hjemme i Parken. Han strakte ud med kraftige Tag — længere og længere bort fra Bredden. Han nød dette her — og saa at vide, at der ikke stod nogen derinde og hylede, at nu skulde han op, netop som han morede sig bedst.

Da han begyndte sin Svømmetur, saa han, at Spejderne var ved at gaa ind igen. Men han havde ikke lagt Mærke til, at Kaj Aage hele Tiden havde siddet og holdt Øje med sine Kammerater, medens de var i Vandet. Der var et Par af Løverne, som ikke var særlig gode Svømmere, derfor tog Kaj Aage denne Forsigtighedsregel.

Nu var det hans Tur til at hoppe i. Han var en god Svømmer og lagde Vejen lidt udad, men ikke mere, end han vidste, at han kunde klare sig ind igen.

»Det maa være en ren Østersøbetvinger, ham dér,« tænkte han, da han fik Øje paa et Hoved et Stykke ude. »Ellers bliver det svært nok for ham at klare Strømmen, der løber omkring Næsset.«

Kaj Aage vendte Næsen mod Land igen, men han var ikke kommet ret langt, før der bagved ham blev raabt: Hjælp! Hjælp!

Kaj Aage vendte om igen. En halv Snes kraftige Tag bragte ham hen til den dumdristige Svømmer.

»Nej, nu skal du have Tak! Er det dig, der er paa Spil! Nu rolig, Hans Peter! Læg dig her i min Arm, saa skal jeg nok bugser dig ind.«

Inde paa Stranden var Løverne forlængst klædt paa og sad og ventede paa Kaj Aage. De blev ikke lidt forbavsede over, at Kaj Aage steg selvanden op af Vandet, og at den anden var Hans Peter.

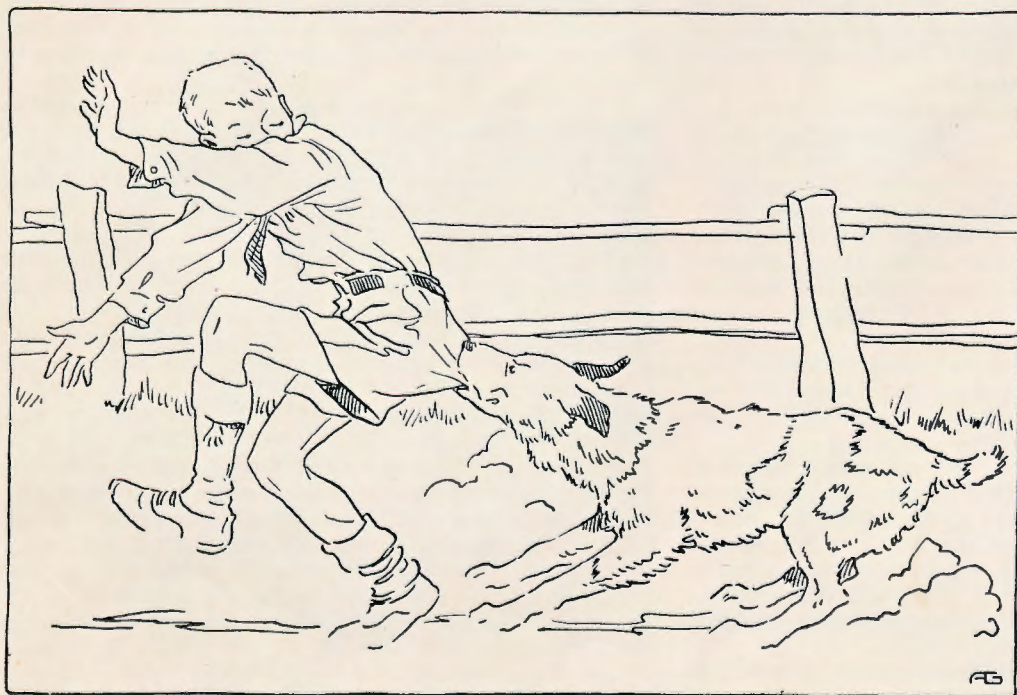
»Du skal have rigtig mange Tak for Hjælpen,« stammede han forpustet til Kaj Aage.

»Hvor er dit Tøj?« var det eneste Kaj Aage svarede.

»Henne i det Telt dér.«

»Godt. Se saa at komme i Klunset, og du Mogens passer paa, at han ikke fordufter igen.«

(Sluttet Side 28.)

— og fik et godt Tag i hans Bukseende —

Et Juleaftens-Eventyr ved NELLA

Særligt for Ulveunger

Illustreret af AAGE GOTVED

De mødtes, de tre, ikke langt fra den gamle Bondegaard; de mødtes ude paa Marken ved Foden af Kæmpehøjen med de store Sten paa Toppen. — De mødtes og saa paa hverandre, de tre: Juleenglen, Nissen og Trolldungen. — Den lille Juleengel kom flyvende lavt hen over Jorden, dalede ned og stod med udbredte Vinger og omgivet af en mild Lysglans.

Bitte Nissefar kom luntende i smaa slidte Træsko, rottefarvet Kittel, spids, rød Hue; hans Ansigt var meget rynket, og han havde langt, hvidt Skæg. Ved Synet af Barneenglen stod han stille og maabede.

Laadne Trolldunge skød op af Jorden som en Muldvarp, rejste sig i Vejret og stod med strittende Hale; bøjede Hovedet frem, som om han vilde stange med sine smaa Horn, rakte sin luende Tunge langt ud af Munden — og gik saa alligevel baglæns af Forskrækkelse for Englens Blik.

»I skal ikke være bange for mig,« sagde den lille Juleengel med sin søde, blide Stemme, der klang i Vinternatten som en Sølvklokke. »Jeg vil saa gerne gøre Jer noget godt, hvis jeg kan.«

»Hm,« svarede Nissefar og trak sig selv i Skægget, »har du maaske Grød med Smør i den ene Lomme og varmt Øl i den anden? — ikke en Mundfuld har de sat ud til mig af al den gode Mad, der stod paa Bordet . . . Men jeg skal drille dem! — ja, jeg skal drille dem baade 1ste og 2den Juledag og lige til »Hellig Trekonger« —

»Tju! Tjing! Tja!« raabte Trolldungen, »drille og gøre Fortrød! — saa er jeg med!«

Den hujede og vendte Mølle Snese Gange i Træk, saa hurtigt, at den lignede et stort Hjul med en Flamme i Midten — Flammen var dens Tunge, forstaar I nok. —

Den stakkels, lille Juleengel stod med Taarer i Øjnene og syntes, den var kommet i daarligt Selskab; men en Stemme havde hvisket til den, at den skulde dale ned her, og det var en Stemme, som Juleenglen elskede og altid lød. Derfor blev den ogsaa staaende og ventede paa, at de to andre skulde tie stille, for at den kunde sige noget kærligt til dem.

Endelig blev Nissen træt af at knurre og brumme; Trolldungen trængte ogsaa til at hvile sig og nøjedes med at hvæse og trippe arrigt frem og tilbage; den frøs meget, for den var vant til gloende Hede, og den plejede at løbe mellem Luer og Flammer, som Menneskebørn løber mellem Buske og Siv.

»Vil I ikke sætte jer her ved Siden af mig?« begyndte Barneenglen, »saa skal jeg fortælle jer om Paradisets Have og om Julesneen.«

»Sidde ned!« skreg Trolldungen. »Vil du ikke rende og hoppe? — Du har vist flere Fjer paa Hjernen end paa Vingerne. — Tror du, jeg vil sidde og fryse fast til Jorden? Skaf mig noget at svide Pelsen paa lige med det samme, hvis du vil ha', jeg skal høre paa dig.«

»Skaf mig et Fad Grød og et Krus Juleøl,« brummede Nissen, »ellers trasker jeg hjem og slaar Spisekammer-ruden itu, saa er der serveret med det samme.«

Lige i det Øjeblik, Nissen tav, tonede Landsbykirkens Klokkeslag ud over Marken, Klokken var 12, det var midt i Julenat. — Den lille Juleengel saa op mod Himlen; der faldt et Stjernesud, og Englen ønskede. — Den ønskede slet ikke noget for sig selv, men kun for de to andre, og da det tolvte Slag havde lydt, var Nissefar og Trolldungen meget forbavsede og meget glade; for Nissefar sad med et stort Fad Grød mellem Knæene

og et Krus Juleøl i sin lille Næve, mens Trolldungen sad og var Centrum for fire Ildhjul, der flammede lystigt, det ene uden om det andet, med røde, gule, blaa og grønne Flammer. — Nissefar bøjede sig for Barneenglen og tog sin Hue af — det er den største Ære, en Nisse kan vise nogen, for hans røde Hue er ellers som vokset fast til hans Haartop. —

Trolldungen knækkede Flammer af og slikkede paa dem, som var det Baandlakrids eller Sukkerstænger, og saa udbød den:

»Du er ikke saa dum, som du ser ud til — du vinge — har du mere at traktere med, saa sæt det bare frem.«

»Hvad skal du selv ha'?'« spurgte Nissefar; for en Nisse har nu engang mere Levemaade end en Trolld.

»Jeg tænkte kun paa at ønske for jer,« sagde den lille Juleengel ganske ligefrem. »Hvis I bryder jer om det, vil jeg fortælle jer om Paradisets Have og Enge,« fortsatte den og skyndte sig at begynde, inden de to — Grødspiseren og Flammeslikkeren — kunde faa Tid til at svare Nej.

Juleenglen fortalte om Julesneen: »Ved Juletid er Paradisets Enge tindrende hvide af Julesneens Blomster. — Naar selve Julesneens Engel giver os Lov, plukker alle vi Barneengle Blomsterne af og drysser de hvide Blade ned over Jorden. — Julesneen er meget mere levende end anden Sne; for paa hvert Snefnug sidder en lille bitte Snealf. I Himlen kan vi se alle Snealferne. De, der bor paa Jorden kan ikke se dem; men mange Mennesker, som har et godt Hjerte og et følsomt Sind, kan fornemme dem og glædes over den Fred, de bringer, Jordens Træer og Urter elsker Julesneen, fordi Snealferne for-

tæller dem saa vidunderligt om den kommende Sommer, at hvert Træ, hver Busk og hvert slumrende Frø faar Mod til at leve den strenge Vinter igennem.«

»Naa, og hvis det saa ikke sner om Julen?'« snurrede Trolldungen, der begyndte at kede sig.

»Ja, det ved Julesneens Engel Besked om, men ikke jeg,« svarede Barneenglen blidt. Den begyndte at længes meget efter sit Hjem deroppe over Skyerne; men fordi Stemmen, som den elskede og altid lød, atter hviskede til den, at den skulde blive — blev den. Saa foldede den sine smaa Hænder og samlede al sin Sjæls Kraft for at fortælle endnu bedre om det, den elskede, om den Ly-senes Verden, hvor den hørte hjemme.

Og Julens Barneengel fortalte saa herligt, saa vidunderligt, som intet Menneske kan fortælle. — Da den et Øjeblik tav for at hvile sig, saa den, at bitte Nissefar havde tømt sit Grødfad, vendt Bunden paa det opad og nu stod paa Taa oven paa Fadet og rakte Armene i Vejret.

»Jeg kunde lide at komme der op! — Jeg kunde lide at komme der op!« raabte han og hoppede saa ivrigt som et lille Barn, skønt Puslingen jo i Grunden var en gammel Mand med mange Rynker og et langt, hvidt Skæg.

»Jeg gør lige saa tit noget godt som noget galt — og var jeg først der oppe, skulde jeg sandfærdig aldrig slaa en Rude itu eller et Kreatur ihjel — det er da vist.«

»Kære, kære Nissefar,« sagde den lille Engel og tog Nissen om Skuldrene, »du maa først helt lade være at gøre Fortræd her nede, før du kan tænke paa at komme der op. Du maa ikke engang drille dem, der driller dig.«

Nissefar stod paa
Taa oven paa
Fadet og rakte
Armene i Vejret.

»Det var svært!« udbrød Nissefar, »det kan jeg ikke straks; jeg maa begynde med »smaa Slav«, »smaa Slav«. Jeg vil probere kun at drille igen og hævn mig hver femte Gang, jeg har noget at beklage mig over. Det er altid en Begyndelse.«

Saa gjorde Nissen sig usynlig for Menneskeøjne for at vise Barneenglen, at han — Nissefar — dog var en Person af Rang. — Men Englen kunde naturligvis hele Tiden se Puslingen, som nu luntede hen mod Bondegaarden.

»Kære Nissefar!« raabte den bønligt, »bliv ikke for længe ved med »hver femte Gang« . . .«

Saa blev den lille Juleengel afbrudt af Trolldungen, der var kommet ud af sine Flammer og nu stod stampende, rasende og med lynende Øjne foran den:

»Aa! Aa! Aa!« skreg Trolldungen og tog sig til Panden. »Jeg bli'r blød i Hornene — jeg taber dem! — det er noget af det værste, der kan ske for en Trolldunge, og det er din Skyld, fordi du har fortalt for mig. Gaa! gaa! gaa!«

Juleenglen fjernede sig langsomt.

»Nej! bliv! bliv!« hylede Trolldungen. »Jeg hader dig! — og jeg elsker dig! Giv mig en Fjer af din Vinge — det er du vel for ømskindet til.«

Men Barneenglen rykkede hurtigt en Fjer ud af sin Vinge og gav Trolldungen den.

Da blev det lille Uhyre maalløs af Forundring; den rakte sin luende Tunge langt ud af Munden og stirrede

vildt paa Englen; men paa Bunden af Trolldungens Blik var der noget, som lige med det samme fik Englen til at elske den. Barneenglen slog sine Arme om Trolldungen og kyssede den paa Munden.

Da brast der Taarer ud af Trolldens Øjne, og *det* er nu lige det allerværste, som kan hændes en Trolld (man kunde forresten ogsaa sige: det allerbedste), Trolldungen fattede og spruttede som vaadt Fyrværkeri; den snurrede rundt og rundt som mange sorte Ringe inden i hinanden, mellem Ringene gnistrede det, og i Midten luede og flammede dens Tunge. Til sidst var der slet intet andet at se end Tungen, der som en ganske lille Lygtemand hoppede hen over Græsset.

Englen fulgte efter Lygtemanden og naaede den, just da den som en Ildspiral drejede sig ned i Jorden og forsvandt. Den lille Juleengel lagde sig paa Knæ, saa op mod Nattehimlen og kaldte: »Min Stjerne, min Stjerne! lys for mig og gør mig seende.« — Da skød en Lysstraale fra Himlen lige ned mod det Sted, hvor Flammen var forsvundet, saa kunde den lille Engel se gennem Jordens Dække.

Hvad den saa, fik den til at smile vemodigt og dog glad; den hviskede: »Din forvirrede lille Sjæl slumrer nu i et Blomsterfrø.«

Men Stemmen, som Juleenglen elskede og adlød, kaldte nu paa den. Da udbredte Barneenglen sine Vinger og steg opad gennem Luftens og Æterens Strømme mod Julenattens Stjernehælv.

Millionærspejderen (sluttet.)

Mogens satte sig foran Teltaabningen. Der gik vel en fem Minutter, saa rejste han sig for at strække Benene og naaede lige at se en Dreng i korte, hvide Lærredsbukser og hvid Silkeskjorte gaa op mod »Strandlyst«. Men der var saa mange Dreng i hvidt Tøj paa Stranden, og det var en Dreng i Spejderdragt, han skulde passe paa. Det mente han da!

Da der var gaaet endnu fem Minutter, lindede han Telt døren og kiggede ind. — Han havde nær tabt Næse og Mund. Teltet var tomt! Der var kun en Dør i det, og den Vej var der ingen Spejder kommet, og ud under Teltsiderne var der heller ingen Spejder kravlet, det turde han sige Amager paa.

Resten af Løverne kom til.

»Jeg er lige glad med Hans Peter,« sagde Erik ærgerligt. »Jeg er hundesulten, og rende og tosse efter ham nu er der ingen Mening i. Han har lovet at komme igen i Aften, saa lad ham da bare —.«

»Vi kan jo altid kigge efter ham paa Vejen hjem, men ellers holder jeg med den sidste ærede Taler,« lød det fra Ole — og Resten af Løverne var enige heri.

Patruljen drog op forbi »Strandlyst«, slog ind paa en Marksti og naaede snart en lille Landsby, hvor de blev mødt med rasende Hundegøen og høje Raab.

To smaa Dreng prøvede at kalde en velvoksen Hund tilbage, som uvist hvorfor var bleven Uvenner med en Dreng i hvidt Tøj. Den snappede og bed efter ham og fik et godt Tag i hans Bukseende. Han sparkede efter den, men mistede Balancen og faldt om i Efterladenskaberne fra en Ko. Løverne var i en Fart paa Pletten for disse voldsomme Tildragelser. Hunden veg tilbage for denne absolutte Overmagt, og Drengen stavrede paa

Benene igen. Men hvor saa han ud. Enden ude af de fine Bukser og sølet til fra øverst til nederst.

Løverne fik Lømmetørklæderne for Næsen, men var nær selv gaaet paa Bagen, da de saa, at den saa uhyggeligt tilsvinede Dreng var ingen andre end Hans Peter.

»Saa Hans Peter — nu kan du tro, det skal være Løgn,« udbrød Kaj Aage. »Men for Resten er der vist ingen Fare for, at du forsvinder fra os i den Tilstand, du nu er i.« —

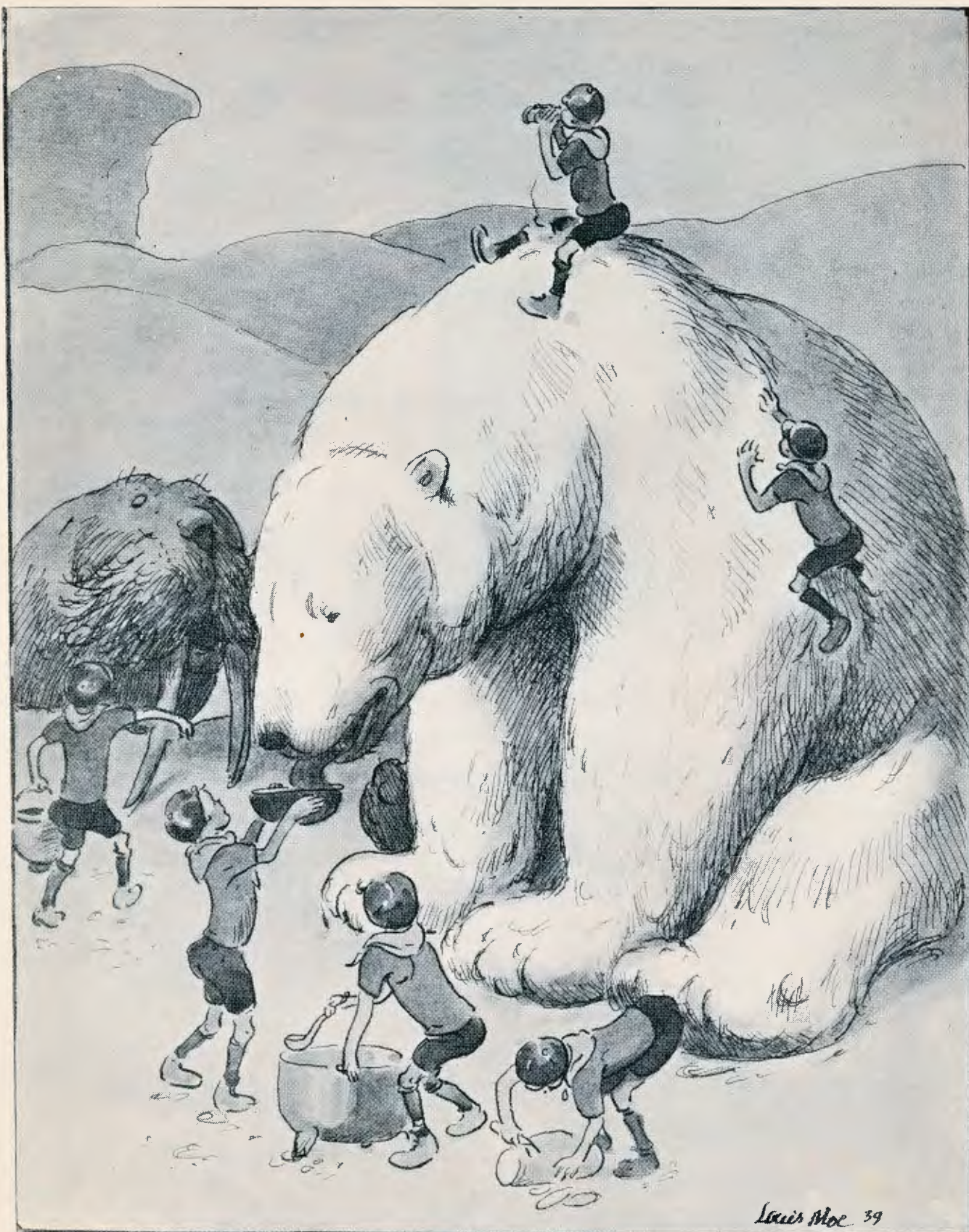
Paa Vejen hjem til Lejren fik Kaj Aage snakket rigtigt ud med Hans Peter, medens Løverne holdt sig paa Afstand paa Grund af den Duft af Kokasse, der udgik fra Hans Peter.

Jo — se — Hans Peter vilde jo gerne være Dreng som alle andre. Det første Skridt var at lade Krøllerne falde, og da han ikke vidste sine levende Raad, hvordan han skulde komme til at ligge i Telt med de andre i Stedet for i sit eget fine Ballonstof, lavede han det Nummer med »Slangen«, som var en skikkelig Snog, han havde fundet i Skoven. For Resten var det jo saa Kaj Aages Skyld, at de kunde gaa og snakke her, for havde han ikke hjulpet ham ind derude ved Bøgenæs, saa havde den ikke været saa god. Og vilde de lade være med at være gale paa ham efter dette her, saa skulde han love, at der ikke skulde komme mere Ballade fra hans Side.

»Hans Peter,« sluttete Kaj Aage den lange Samtale. »Du er slet ikke saa tosset, som du lugter til i Øjeblikket. Stik mig din beskidte Næve som Tegn paa, at du vil prøve at blive en god Kammerat i vores hæderkronede Patrulje.«

Hans Peter kom frem med Næven, og Kaj Aage trykkede den, — og saadan blev Millionærspejderen optaget i Løvepatruljen i Sønderby.

BLAA BANDE PAA GRØNLANDSFÆRD

Originaltegning af Louis Moe

Spejder

Du gavner dig selv og dit Korps ved
nu mere end nogensinde at købe
JULE-GAVER i dit eget Depot

**DET DANSKE
SPEJDERKORPS DEPOT**

FRILUFTS-MAGASINET

SKINDERGADE 27 • KØBENHAVN K

CENTRAL 10909 • 11203

KFUM

SPEJDERNES DEPOT A/S

LØNGANGSTRÆDE 16 • VANDKUNSTEN
KØBENHAVN K

CENTRAL 7616 • 7617

SAA SMILER VI OG LER

MUGGES MERITER:

Et Julelotteri.

- Far, den er gal med Julegaver i Aar!
- Hvorfor det?
- Jeg har ingen Penge!
- Hvorfor har du ikke sparet sammen?
- Det har jeg skam ogsaa . . . hele tre Kroner!
- Naa, men saa har du Penge nok!
- Nej, Far, jeg kom desværre til at bruge alle de Penge til en Luftbøsse!
- Det var virkelig meget uheldigt!
- Rædsomt uheldigt . . . men hvad skal vi gøre ved det, Far?
- Kan din næste Karakterbog ventes at give noget videre økonomisk Udbytte?
- Det skal man *aldrig* regne med . . .!
- Saa ved jeg virkelig ikke, hvad vi skal gøre! Naar man selv ingen Gaver giver, kan man jo heller ikke være bekendt at tage imod Julegaver af andre!
- Saadan *kan* man naturligvis se paa det!
- Det kan man vist ikke lade være med!
- Men jeg véd flere, der vil blive *meget* ked af det, hvis de ikke kommer til at give mig Julegaver . . .
- Tror du virkelig?
- Morfar og Mormor vil ikke synes, at det er rigtig Jul paa den Maade!
- Jeg skal nok forklare dem, hvorfor du ingen Gaver vil have.
- Hvor vil det blive *pinligt* for dem, Far, naar de staar der Juleaften med tomme Hænder . . .!
- Det maa jo blive mindst ligesaa pinligt for dig!
- Derfor har jeg ogsaa regnet noget ud!
- Hvad er det?
- Hvis jeg nu laver et Lotteri paa min nye Luftbøsse

og forærer en Lodseddel til hver af dem, der skal have Gaver af mig . . . det er tolv ialt!

— Det kan du naturligvis, men saa mister du jo din Luftbøsse!

— Den Risiko maa jeg jo løbe . . . men jeg havde tænkt, at lave 500 Lodsedler, og saa skal det da være *møg*-uheldigt, om netop en af de tolv kommer ud . . .!

Jens Locher

Naa, endelig kan vi da faa aabnet Konservesdaasen.

OVERRASKENDE PAAKLÆDNING

Her ser I Perle, som skælder ud og det er Spurve, der staar for Skud.

Men ak, i sin Iver den taber Balancen — saa nu er det Spurvene, der faar Chancen.

At tænke paa at la' sig forstyrre naar Oles Bukser skal hænges til Tørre.

Det tænkte Fru Olsen aldeles ikke — men Perle blev frelst ved i Bukser at stikke.

Regler for „Spejder Jul"s Spejderspil

SPEJDER-FORHINDRINGSLØB

- Der kan deltage indtil 7 Spejdere; derudover skal være en Dommer, der er Leder af Spillet.
- Som Brikker bruges smaa runde Papstykker i 7 Farver, samt 1 Terning.
- Dommeren laver en Pointsliste saaledes:

	Poul	Jens	Chr.	Arne	Børge	Finn	Hans
8							
16							
18							
19							
24							
26							
32							
46							
53							
56							
59							
61							
63							
68							
70							
72							
74							
80							
81							
86							
93							
97							
Ankomst-points:							
Points ialt:							
Placering:							

- Der startes efter Lodtrækning.
- Hvis to mødes paa samme Nr., slaar begge et ekstra Slag; den, der slaar højst, bliver staaende; Taberen maa tilbage til Hovedkvarteret efter nyt »Liv« (begynde forfra).
- Et Knobreb haves parat.
- Alle Pointsbesvarelser sker skriftligt, da de andre Deltagere ikke maa lære af Svarene.
- Dommeren afgør alle Tvivlsspørgsmaal.

Ved røde Tal standses og —:

- Dommerbilen kører Sp. direkte til Nr. 9.
- Er heldig at møde en Dommer og faar ekstra Slag.
- Signatur Lyng. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Følger straks Pilen til 13.
- Gaa ikke denne Vej. Rykker tilbage til 7.
- Gaar ved Fejltagelse mod Vest ad Hovedvejen til Nr. 12.
- Telt: Sidebarduner strammet før Endebarduner, derfor svajrygget. Rigtigt Svar: 2 Points.
- Følger Hovedvej mod Syd direkte til 34. Undervejs: Signatur for Skrænt. Rigtigt Svar: 2 Points.
- Vadested. Rigtigt Svar: 2 Points. Skal sidde over 1 Omgang.
- Løvskov. Rigtigt Svar: 1 Points.
- Farer vild i Skoven. Skal sidde over 2 Omgange.

- Spang. Rigtigt Svar: 1 Point. Straks til Nr. 27.
- Over Bækken med Vippebro. Sidder over 1 Omgang.
- Tallet i Søen betyder Vandspejlets normale Højde over Havet. Rigtigt Svar: 2 Points.
- Gaa ikke denne Vej. Tilbage til Nr. 35.
- Spiser Iskage. Forsinkes en Omgang.
- Kommer ud i Mosen og maa vente til en anden kommer til Hjælp paa samme Nr. og de maa da begge fortsætte. Kommer ingen senest efter 3 Omgange, gaar Spilleren videre, men faar $\div 5$ Points. Rigtigt Svar: 2 Points.
- Har tabt Kortet. Finder det kun ved i sin Tur at slaa 2.
- Skal slaa Raabaandsknob paa 5 Sekunder. (1 P.). Lykkes det ikke, rykkes tilbage til 48.
- Morse P. Rigtigt og hurtigt Svar: 2 Points.
- Naaleskov under Opvækst. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Kotetal for Hul. Rigtigt Svar: 3 Points.
- Naaleskov. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Staaltraadshegn. Rigtigt Svar: 1 Point. Hegnet spærrer Stien, maa gaa tilbage til Nr. 60.
- Bro. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Markvej. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Eng. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Hegn med Beplantning. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Vindmølle. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Kirkelandsby. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Tager Toget til 87.
- Allé til Gaard og Have. Rigtigt Svar: 1—2 Points.
- Træffer punkteret Cyklist. Good turn. Forsinkes 1 Omgang.
- Langdysse, fredet Mindesmærke. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Siv. Rigtigt Svar: 1 Point.
- Naaet til Lejrbaal, Turen slut. Nr. 1: 10 Points. Nr. 2: 6 Points. Nr. 3: 4 Points. Nr. 4: 2 Points. Øvrige 0.

PRÆMIEOPGAVE

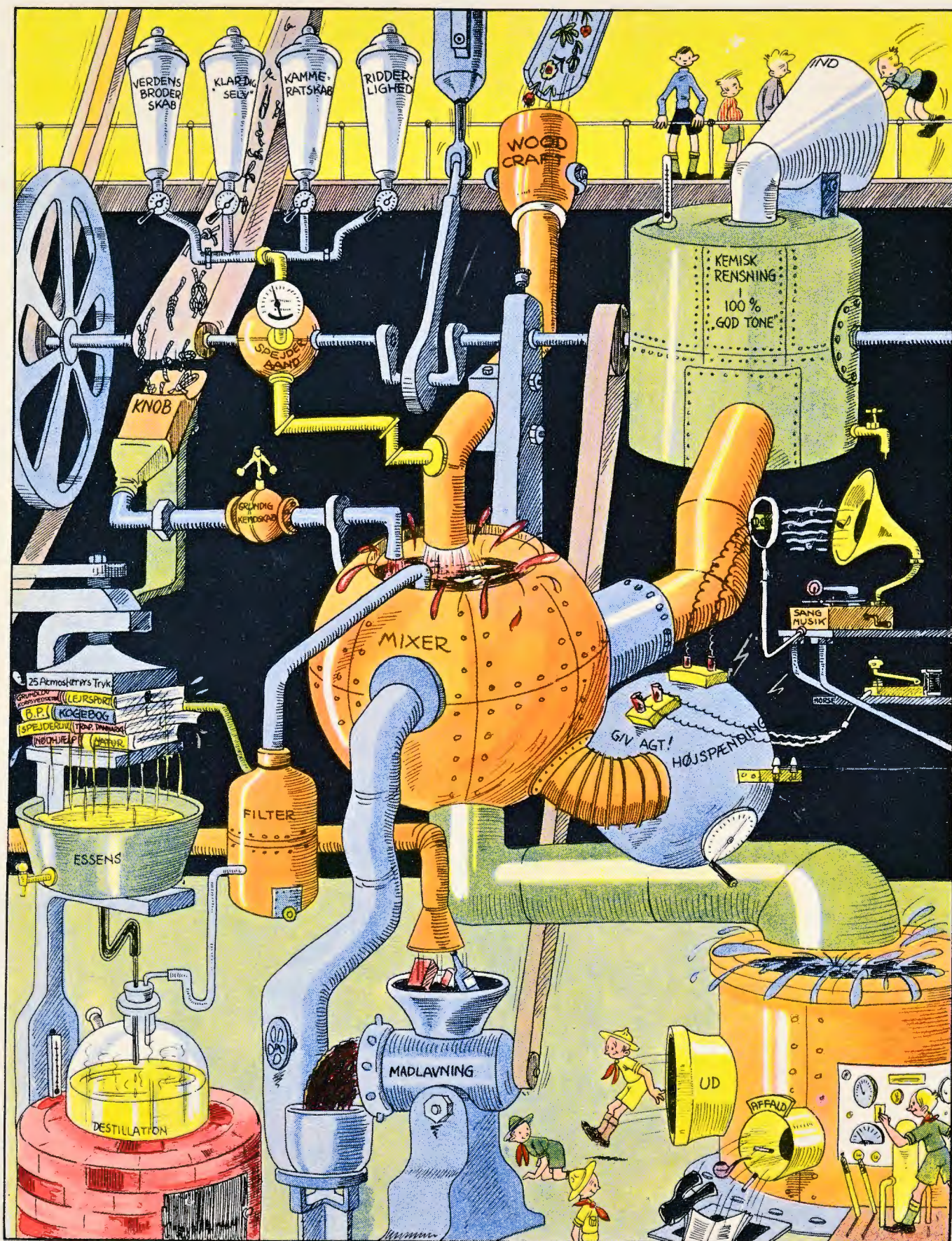
De Spejdere under 17 Aar, som inden 1. Februar 1940 opnaar højeste Points i Spejder-Forhindringsløbet, faar følgende Præmier:

1. Præmie: Gratis Deltagelse i Korpslejr (25 Kr.)
- 2.—3. Præmie: $\frac{1}{2}$ Friplads i Korpslejr (15 Kr.)

I Tilfælde af lige Points, trækkes Lod.

Betingelser:

- Spillet skal være foregaaet ved et Patruljemøde.
- Der skal være mindst 3 Deltagere under 17 Aar.
- Meddelelse skal være de resp. Korpskontorer i Hænde inden 5. Februar, med tydelig Angivelse af Spejderens Navn, Adresse, Alder, Patruljemødets Dato.
- Meddelelsen skal være underskrevet af Patruljefører og Trolpfører.
- Konvolutten skal være mærket: Spejder Jul, Korpskontorets Adresse.

EFTER P. JOUBERT

SPEJDERPRODUKTION

FREDSBERG

